

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 11/1994 - 33 pàgines

Sessió Ordinària del dia 24 de novembre de 1994

El dia 24 de novembre de 1994, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M.I. Consell General, en Sessió Ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia següent:

Punt únic- Deliberació i votació de la qüestió de confiança presentada pel M.I. Sr. Oscar Ribas Reig, Cap de Govern.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M.I. Srs. Josep Dallerès Codina i Miquel Aleix Areny, Síndic General i Subsíndic General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

- M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
- M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé
- M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona
- M.I. Sr. Jordi Torres Alís
- M.I. Sr. Joan Travesset Grau
- M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
- M.I. Sr. Miquel Aleix Areny
- M.I. Sr. Josep Areny Fité
- M.I. Sr. Modest Baró Moles
- M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà
- M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
- M.I. Sr. Enric Casadevall Medrano
- M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert
- M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet
- M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos
- M.I. Sr. Josep Dallerès Codina
- M.I. Sr. Simó Duró Coma
- M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols

- M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell
- M.I. Sr. Antoni Martí Petit
- M.I. Sr. Manuel Mas Ribó
- M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
- M.I. Sr. Pere Moles Aristot
- M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron
- M.I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
- M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté
- M.I. Sr. Josep Anton Ribes Roca

El M.I. Sr. Síndic General, ha excusat l'absència del M.I. Sr. Marc Forné Molné.

Hi és també present el M.I. Sr. Oscar Ribas Reig, Cap de Govern, acompanyat dels M.I. Srs. Gabriel Dallerès Codina, Ministre de Sanitat; Rosa M. Mandicó Alcobé, Ministra d'Educació, Joventut i Esports; Josep Casal Casal, Ministre de Finances; Jordi Mas Torres, Ministre d'Ordenament Territorial i Medi Ambient; Jaume Serra Serra, Ministre d'Economia; Marc Vila Amigó, Ministre de Relacions Exteriors, i Ramon Serra Farrero, Ministre d'Afers Socials.

Assisteix també a la sessió el Sr. Carles Santacreu Coma, Secretari General del Consell General.

(Són les 16h)

El M.I. Sr. Síndic General:

La sessió ha estat convocada d'acord amb el que estipula l'article 127 del Reglament del Consell General, per debatre i sotmetre a votació la qüestió de confiança presentada pel M.I. Sr. Cap de Govern, Sr. Oscar Ribas Reig.

Proposo de celebrar —d'acord amb l'article 128 del Reglament del Consell— la sessió en dues parts:

-Avui, dia 24 de novembre de 1994, tindrà lloc la presentació i exposició per part del Sr. Cap de Govern de la qüestió de confiança,

-Demà, dia 25 de novembre de 1994, a la mateixa hora, és a dir a les 16h, tindrà lloc l'intervenció dels grups parlamentaris i, acte seguit, la votació.

Passo la paraula al M.I. Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies.

M.I. Sr. Síndic General,

M.I. Srs. Consellers Generals,

Compareixo avui davant de vostès per substantiar una qüestió de confiança, d'acord amb els articles 70 de la Constitució i els articles 127 i 128 del Reglament d'aquesta Cambra, qüestió que jo mateix i el Govern hem volgut plantejar emparant-la en un projecte —el Programa d'actuació legislativa que vostès coneixen— sense el qual el Govern entén que no pot continuar ostentant la responsabilitat de governar.

La qüestió de confiança, a més a més, és un estri que les constitucions democràtiques —i la nostra així ho recull— estableixen per clarificar allò que és difós.

Per tant —i lluny de les especulacions— dues raons han impulsat el Govern a condicionar la seva continuïtat al resultat de la votació de demà. La primera —que ja tractarem més endavant i que penso que està fortament argumentada en el document titulat Programa d'actuació legislativa— és la de comprovar quin és el grau de suport, quina és la visió general i particular —de la Cambra i dels grups parlamentaris— sobre la qüestió cabdal de les finances públiques al nostre país que ha de permetre impulsar la iniciativa del Pla d'accions per diversificar l'economia d'Andorra. Una iniciativa que demana un suport d'acompanyament del sector públic, al que cal donar-li els estris mínims per implementar polítiques públiques, no ja per acompanyar els processos de reconversió —com el que dissenya el Pla d'accions— sinó senzillament per mantenir el nivell d'infraestructures, d'inversió i de serveis mínim —i emfatitzo: mínim— que el desenvolupament d'Andorra necessita.

Un nivell sobre el qual, i potser vostès em corregiran demà, crec que hi ha un consens generalitzat, almenys pel que fa als mínims.

Hi ha també un segon nivell d'aspectes que considero importants de debatre en un moment com l'actual d'inestabilitat i d'incertesa polítiques. És en aquest segon nivell en què se situa la meua voluntat de clari-

ficar i d'assumir la responsabilitat que tinc fins a les últimes conseqüències, per tal que cadascú assumeixi també les que li corresponen. La nostra —i així ho varem escollir al mes de gener— ha estat la de garantir la governabilitat tot i el fraccionament resultant de les eleccions. Així ho hem fet i així ho continuarem fent si aquesta Cambra m'atorga la seva confiança.

Ho vam fer al mes de gener formant un Govern que no pretenia ser senzillament l'expressió endogàmica del Grup que em dona suport, sinó que incorporava una bona proporció d'independents, que podien enriquir l'equip de govern amb un tarannà jove i menys condicionat per la militància.

Ho varem tornar a fer al mes de juny, i encara s'ha tornat a intentar aquests darrers dies, oferint als altres grups parlamentaris un pacte nacional —amb el rerafons d'estabilitat— invitant a participar en el Govern als grups parlamentaris que l'acceptessin. No vam obtenir resposta a aquella demanda, pel qual suposem que va ser desestimada per tots, ni n'hem rebut cap altra ara que no estès centrada en la negació i el rebuig personal sense altres arguments. Fins i tot, hem vist a la premsa com s'afirmava una coincidència de programes i, alhora, es rebutjaven les persones que l'AND ha designat per liderar-los.

I ho tornem a fer ara, des d'un punt de vista si cal més compromès, en el moment de presentar una qüestió de confiança sobre uns projectes que considerem d'importància cabdal.

Durant aquests nou o deu mesos de govern, doncs, els qui han assumit plenament la responsabilitat de governar i el desgast inherent a tota acció de govern, els qui han garantit la imprescindible estabilitat en uns moments de consolidació institucional, hem estat nosaltres. Perquè el que compta són els fets i no les paraules: cap grup, tret de l'AND, en uns moments on la governabilitat i l'estabilitat són primordials, ha volgut entrar a formar part del Govern, a corresponsabilitzar-se en la presa de decisions i, òbviament, a patir el desgast de l'acció de govern.

Amb el coratge de governar dia a dia es demostra l'estabilitat i la governabilitat, i de la falta d'implicació dels grups parlamentaris en l'Executiu —com reiteradament se'ls ha ofert— sorgeix la inestabilitat. No cal cercar-la enlloc més.

Perquè, el suport expectant, el ni suport-ni no suport i, finalment, l'hostilitat sense alternativa, només tenen un denominador comú: és la gran coalició del NO. NO volem això, ni allò; votarem NO al pressupost sense ni tan sols haver-lo examinat, encara que incorpori bona part de les pròpies tesis; NO a la qüestió de confiança, sense ni tan sols saber sobre que versaria aquesta; tot

sense expressar mai què és el què es vol i amb quina majoria s'hi ha d'arribar; i, llavors —això sí— implicar-se a fons. Perquè —almenys així ho tinc entès jo— quan som escollits pels ciutadans és per anar a fons a contribuir a la governabilitat, i no per especular sobre quants dies li queden al Govern o sobre la quantitat de vots guanyats tirant la pedra i amagant la mà per provocar eleccions amb independència de l'interès general.

La prova de tot això és que ningú, absolutament ningú salvat de l'Agrupament Nacional Democràtic, ha volgut realment assumir el repte de la responsabilitat formant una majoria real amb nosaltres, que com a força més votada ens correspon en principi de liderar.

Fruit d'aquesta manca de compromís ha estat la llibertat total de què tothom ha gaudit per a la seva tasca d'hostigament al Govern. Tasca que és ben legítima i lícita, que fins i tot puc admetre que, a voltes, és un estímul necessari per al governant; però quan s'ha ofert a tots els grups parlamentaris d'implicar-se veritablement en la governabilitat —imprescindible en aquests moments de consolidació institucional— no penso que sigui l'actitud més responsable.

Crec que ha arribat l'hora de parlar clar i d'intentar reflexionar plegats sobre el funcionament dels parlaments i sobre com han d'articular-se les negociacions entre majories i minories. És evident que tots i cadascun de nosaltres hem tingut mancances i errors a l'hora d'encarar els processos de negociació. Però les coses es veuen de manera molt diferent des de l'arena, amb el deure indefugible de donar respostes concretes a problemes concrets, que no pas des de la tribuna, sense embrutar-se les mans i amb l'atenció posada en la suficiència o insuficiència de vaselina enlloc de posar-la en la pertinença o no de les solucions ofertes.

A la moral del caprici, hem de contraposar-hi la moral de la responsabilitat i, si es vol gaudir d'una posició negociadora privilegiada amb el Govern, o d'una informació completa dia a dia, és obvi que el que pertoca és assumir la responsabilitat de governar, i el desgast conseqüent. No aconsello a ningú que es deixi enredar per les maniobres d'alguns hàbils estratègies que primer et tiren als lleons i després salten a la tribuna ràpidament, demanant —amb el dit en direcció al centre de la terra, com feien els antics romans— que els reis de la selva se't mengin.

Una tasca d'hostigament ben curiosa, també és cert, perquè malgrat no tenir majoria, el Govern ha vist com s'aproven tots els projectes de llei que ha presentat. Com també és curiós que ara tothom reclami com a seves o com a molt assumibles les iniciatives del go-

vern per dir tot seguit que es mereixen, perquè ara toca això, la dosi definitiva de xarop del NO.

Això d'una banda.

De l'altra, he anat observant que, des del primer dia, els atacs es concentren primer en la meva persona, i després en una pretesa inoperància del Govern.

Sobre la meva persona han concentrat vostès bona part de la seva artilleria, en un exercici que a voltes em sembla patètic —senzillament— perquè al contrari que altres persones que es creuen el centre del món, em costa de creure que jo sigui tant important i que tot giri a l'entorn de la meva persona. I com que em nego a creure-ho —altrament seria reduir la política a les persones i no als projectes— hem plantejat aquest debat de projectes i no de persones, per veure si finalment hi ha plantejaments alternatius realistes i creïbles al que nosaltres proposem, i si hi ha majories alternatives (sòlides i durables, espontànies i no forçades a darrera hora) per realitzar-los i si hi ha persones (polítics, amb una visió global d'estat i de futur, i no simples gestors) en disposició de governar.

De la lectura —o de la relectura— de l'acta de la sessió d'investidura, i de tot el que he llegit i he escoltat els darrers mesos, dedueixo que no hi ha, no existeix planteig alternatiu realista al de l'AND en política econòmica i en matèria de finances públiques, l'eix sobre el qual gira aquest temps de consolidació. Senzillament no existeix.

I de l'anàlisi dels esdeveniments polítics dels darrers mesos, tampoc he vist que hi hagués majoria alternativa. Si hi hagués estat, suposo que hagués sortit, i si no, ho pot fer ara. No tinc constància, però, que abans d'ahir hi hagués una alternativa i un candidat. Parlo, està clar, d'alternatives creïbles, pensades i cohesionades, amb una massa crítica suficient com per garantir la governabilitat un cert temps; no estic parlant, òbviament, dels pactes circumstancials que s'hagin pogut fer únicament per fer caure el Govern.

La meva responsabilitat m'obliga a advertir sobre la inoportunitat de les majories i els governs muntats a darrera hora, sense possibilitat de mantenir-se i amb l'únic ànim de provocar una situació límit, o el desallotjament d'una persona. Penso que l'AND ha deixat prou clar quin serà el seu joc, és prou clar quin ha estat, i si la qüestió de confiança no ha de prosperar l'estabilitat d'aquesta legislatura es podria veure compromesa seriosament.

També els haig de dir que la meva responsabilitat m'obliga a utilitzar tots els mecanismes possibles per mantenir l'estabilitat del Govern, a manca, si finalment no acaba de sortir, d'una alternativa creïble, i no im-

provisada avui per demà. Crec que fariem un magre favor a la Constitució, a la democràcia, i a la imatge d'Andorra, dins i fora de les nostres fronteres, si no sabem mantenir una certa estabilitat.

Per això, no he tingut inconvenient en posar en joc la continuïtat del Govern. Això, que és una aparent contradicció, no ho és quan es té una certa visió de govern, més enllà del mantenir estrictament la cadira a qualsevol preu, com algú pensava que faria, com alguns havien difós amb l'ànim de fer creure als ciutadans que el Cap de Govern necessita una sortida digna.

No hi ha més dignitat que la de la coherència, la de la responsabilitat i la de la fidelitat, tres conceptes que veig malmetre bastant sovint. L'estabilitat vol dir, també, tenir els mecanismes per governar amb eficiència, i un cop posat en dubte que els poguéssim continuar tenint, hem decidit d'anar a constatar-ho amb un programa coherent i responsable, l'esperit del qual i les seves línies fonamentals considerem indispensables.

Sobre l'acció de govern, que després de la meua persona (i a molta distància) ha estat el blanc de les crítiques (fins i tot quan ni els ministres havien estat nomenats!) d'alguns de vostès, cal fer-hi un esment més extens, ja que m'agradaria que fos aquí, i no en les persones, on se situés el debat.

Voldria anticipar però, que alguns grups parlamentaris han estat terriblement injustos amb la política d'algun sector del Govern, amb alguns ministres en concret. En general, però, això no ha estat amb dissonància amb l'àcida crítica a què hem estat sotmesos des del dia de la investidura: manca de capacitat d'il·lusionar, inoperància total, i un llarg etcètera, que m'imagino que vostès completaran amb tot luxe de detalls en el detall de demà.

Remarco: des del dia de l'investidura, és a dir, sense donar-li al Govern cap marge d'actuació, cap possibilitat de defensar resultats de polítiques sostingudes. Quasibé al mateix moment de prendre possessió, ja hi havia una mena de judici d'intencions en marxa, per tal de —deslliurats de la responsabilitat de governar— hostilitzar al Govern.

El Govern i l'AND han triat, de manera conscient i deliberada, unes polítiques, una manera de fer al Govern en què no en tot es pot oferir resultats a molt curt termini, perquè jutgem que aquests serien fallaciosos, i constituïrien un engany per als ciutadans. Després d'un període constitucional de quasibé quatre anys, amb la provisionalitat que caracteritza aquestes èpoques de la història dels països, amb unes institucions noves i amb un nou estatut internacional, el Govern ha apostat pel realisme i pel disseny d'unes polítiques

pensades des de l'experiència, i no pas per una política de gestos, estèril a mig i llarg termini.

A alguns de vostès això els sembla un projecte acabat; a nosaltres ens sembla que només ha fet que començar. A d'altres de vostès els he sentit dir que no generàvem il·lusió ni confiança. No crec que Andorra necessiti un telepredicador, sinó més aviat algú que expliqui els problemes tal com són, que presenti les alternatives possibles i que treballi per fer-les realitat. Rés més. La resta es pura i simple demagògia.

El Govern, deia, ha escollit la discreció, el treball pacient i el compromís; però tal i com consta darrerament, també sap escollir l'exercici de l'autoritat que les lleis li donen a l'hora d'implantar les polítiques que creu adients, o a l'hora de fer respectar la legislació establerta, quan creu que aquesta és vulnerada. I ho fem sense complexos, i perquè creiem que aquesta és la forma de consolidar l'estat de dret.

En un debat en què el Govern sotmet a confiança del Parlament un programa d'actuació legislativa, i abans d'entrar de ple en el nucli de la qüestió —la direcció que cal prendre per sanejar les finances públiques— crec necessari també de fer un breu repàs a les grans línies de l'acció de govern portada a terme durant els mesos transcorreguts des del vot d'investidura fins a avui. Un repàs que faré des d'una doble perspectiva:

- D'un costat, des del punt de vista de la fidelitat de les accions endegades respecte del programa de govern que vaig presentar en aquesta mateixa sala el mes de gener passat. Em proposo, així, sortir al pas, per la via de la presentació objectiva de les realitzacions ja acabades o en curs, de les acusacions que tant agraden als demagogs, als populistes o als qui fonamenten la seva actuació política diària en una barreja de les dues coses, sobre la pretesa inoperància del Govern.

- De l'altre, crec important de donar a conèixer el punt de vista governamental sobre el grau de compliment dels pactes amb els grups parlamentaris que em van donar suport en la investidura.

Crec que una acció política responsable ha d'honorar al màxim els compromisos contrets amb els electors en el decurs de la campanya electoral i, en una situació parlamentària com la que tenim actualment, maldar per fer-los compatibles amb les demandes dels altres grups parlamentaris que van fer possible la governabilitat del país. Bo i reconeixent que aquest és un terreny en el que sempre hi ha possibilitat d'haver-ho fet millor, i crec honestament que tant l'esperit dels acords com les grans línies concertades amb aquells dos grups parlamentaris s'han acomplert i que no hi ha hagut, per la nostra part, incompliment d'allò que en un cas —Nova Democràcia— se'n va dir pacte de legislatura

i que en un altre —Iniciativa Democràtica Nacional— va ser només pacte d'investidura.

Permetin-me, doncs, que resumeixi en primer lloc l'acció de govern d'aquest any 1994, en aquelles qüestions no directament relacionades amb les finances públiques:

CONSOLIDACIÓ INSTITUCIONAL

Deia al discurs d'investidura —i cito— que “és sa i és bo que en els grans temes d'estat la força política més votada intenti ultrapassar l'estricta majoria qualificada”.

Crec que ha existit, des del primer dia, un esforç notable, tant del Govern, com del Grup Parlamentari que li dona suport, de trobar vies de consens amb totes les forces polítiques representades a la Cambra, ja no només en els grans temes d'estat, sinó en totes aquelles altres qüestions que han estat motiu de regulació. D'això en dona prova el fet que la totalitat dels projectes de llei presentats pel Govern han estat finalment aprovats per aquesta Cambra amb majories àmplies, ja que durant el tràmit parlamentari de discussió i esmenes s'han anat incorporant suggestions i millores dels diversos grups parlamentaris fins a assolir bons nivells d'entesa.

Estic convençut que en aquest primer any de govern constitucional, era important, per a la consolidació dels nous engranatges constitucionals, saber fer ús, de forma constructiva, dels mecanismes que la Constitució i el Reglament del Consell General preveuen per portar endavant la tasca legislativa d'una forma dialogada. Aquest esforç està encara en curs pel que fa a la llei de matrimoni civil i de registre civil, que es troba en mans del Parlament.

La política exterior forma part també d'aquest primer bloc de consolidació de les noves institucions, i és per això que el Govern li concedeix una especial rellevància. Deia en el meu discurs-programa, que “a aquestes altures del segle, la nostra independència només es pot defensar i impulsar com a estat internacionalment reconegut..”. Durant aquest any, hem procedit a consolidar la nostra presència a les Nacions Unides, nomenant els nostres dos representants permanents i dotar-nos de la mínima infraestructura necessària —obertura de la Missió Permanent— per seguir, d'una manera digna, els treballs de l'organització.

El progressiu reconeixement internacional s'està portant a la pràctica també en forma d'establiment de relacions diplomàtiques bilaterals: aquest mateix matí s'han acreditat davant el Copríncep Episcopal quatre nous ambaixadors, de forma que ja són una desena els

estats amb qui hem obert noves vies de relació, mentre que altres 10 representants diplomàtics es podrien acreditar en els propers mesos.

Però el fet més significatiu d'aquest any ha estat, indubtablement, el nostre ingrés al Consell d'Europa, el passat dia 10. Hem de felicitar-nos tots tant de la unanimitat amb que aquesta Cambra es va manifestar respecte a l'adhesió, com de l'acció concertada entre el Govern i el Parlament per aconseguir superar els esculls sorgits a darrera hora.

Un altre dels eixos de la nostra política exterior és l'atenció curosa a les relacions amb la Unió Europea. Deia al discurs-programa que calia impulsar un nou acord sobre serveis i educació, un cop el Pla d'accions hagués definit les prioritats en els diferents sectors. S'han fet ja les primeres gestions per via diplomàtica amb alts mandataris de la Comissió —els comissaris Brittan i Oreja, així com amb el futur president de la mateixa, Jacques Santer— i amb diversos ministres i responsables dels ministeris d'exteriors de diversos països comunitaris per tal d'informar-los de les nostres intencions, així com per saber les seves opinions. Tot això, sense oblidar la necessària tasca preparatòria per tal de reunir el Comitè Mixt, que podria donar solució als serrells pendents pel que fa a l'Acord comercial vigent en un termini relativament curt, amb el benentès que cal preservar les grans línies d'aquest acord per tal de consolidar un sistema que considero avantatjós per a Andorra. Recentment, va tenir lloc a casa nostra la primera reunió del Comitè de cooperació duanera, que ha de ser un pas important per la resolució dels desajustaments detectats en l'operativitat de l'esmentat Acord comercial.

Finalment, i pel que fa a les relacions amb els nostres països veïns, hem assistit durant aquest any a l'acreditació del nostre primer ambaixador —al Regne d'Espanya— i estem pendents properament d'acreditar el nostre ambaixador a París. S'estan enllestint els tràmits previstos en el Tractat de bon veïnatge, d'amistat i de cooperació amb França i Espanya, que podrà entrar en vigor el proper dia 1 de desembre. Està ja en tràmit parlamentari l'intercanvi de notes sobre circulació de persones, i pensem poder trametre properament al Consell General els tractats actualment en fase de negociació sobre el trasllat de condemnats i circulació i establiment de persones, tots dos com a primers desenvolupaments concrets del Tractat trilateral.

Per acabar, dir només que també en els casos de la nostra adhesió a l'OMPI i a l'Eutelsat va haver-hi una manifestació unànime d'aquesta Cambra.

POLÍTiques D'INVERSIÓ

Un dels nervis en què se sustentava el discurs d'investidura era la inaplaçable necessitat que té el nostre país de poder portar a terme les polítiques d'inversió pública que la realitat sorgida de l'enorme creixement econòmic dels darrers anys ha provocat. Cito: "Andorra, com a estat, com a país, necessita un determinat nivell d'inversió pública si volem continuar treballant pel futur, posant al dia les nostres infraestructures i instal·lant les polítiques públiques d'educació, de sanitat, etc. que la societat demana i que molts de vostès han plantejat en els seus programes electorals..."

És evident, i per això sotmeto avui a la confiança del Consell General un Programa d'actuació legislativa sobre mesures per dotar de més ingressos les finances públiques, que no estem encara en mesura de portar a terme una política més decidida d'inversió. No obstant això, he de dir que el Govern ja ha endegat accions concretes que indiquen el camí a seguir en aquesta matèria:

a) Infraestructura escolar: deia al discurs-programa que l'esforç d'inversió, a causa de les limitacions pressupostàries, s'havia de centrar en els edificis escolars, per acabar amb els edificis provisionals. En el decurs d'aquest any, s'ha completat la primera fase del Col·legi Sagrada Família i del Col·legi Sant Ermengol, i s'han finalitzat les obres de les escoles del Pas de la Casa, dels menjadors d'Encamp i de l'Escola francesa d'Escaldes-Engordany, i l'Escola d'adults de La Massana. D'altra banda, es preveu que a començament del proper any s'iniciï la primera fase de Santa Coloma i que durant l'any 1995 quedin totalment acabats els col·legis Sagrada Família, Sant Ermengol i les escoles andorrana i espanyola d'Escaldes-Engordany.

b) Xarxa viària: la inversió realitzada en vies de comunicació —un bloc en què tots els grups parlamentaris van estar d'acord que era i és d'importància cabdal per al desenvolupament equilibrat d'Andorra— està basada en actuacions puntuals d'eixampla de trams en les carreteres generals, en una campanya de pavimentació de carreteres i en l'elaboració de projectes d'eixampla. Des del mes de juny d'enguany, està adjudicada la redacció del Pla general de carreteres, amb un horitzó de 25 anys; el Govern té en estudi també el Reglament regulador de l'execució, manteniment i procediment d'acceptació de les carreteres secundàries i de les vies urbanes, per tal de clarificar i definir les competències amb els comuns en una matèria que la mateixa Llei qualificada de delimitació de competències defineix com a compartida amb els òrgans de l'estat, i que d'altra banda, és una font constant de controvèrsies. El Ministeri d'Ordenament Territorial ha demanat també als col·legis professionals d'advocats, d'enginyers i

d'arquitectes la seva col·laboració per tal d'elaborar un projecte de llei sobre urbanisme i construcció, amb l'objectiu d'ordenar i posar al dia tota la normativa fins avui existent sobre construcció i urbanisme. També s'ha convidat els comuns a participar en el projecte.

c) Túnel d'Envalira: també considerat una prioritat d'actuació al meu discurs-programa del mes de gener, des del mes de juliol el Govern ha tramés ja al Consell General la proposta actualitzada de concurs públic per a la concessió de les obres del túnel d'Envalira i la carretera d'accés des de l'Hospitalet.

ACCIONS ECONÒMIQUES SECTORIALS

Pel que fa a les accions que afecten els sectors econòmics en conjunt, s'ha constituït la Cambra de Comerç, Indústria i Serveis d'Andorra i s'han aprovat els reglaments interns que regulen el seu funcionament. Al discurs-programa d'investidura ja remarcava la tasca a desenvolupar per la Cambra, i d'una manera especial en tot allò referent a la millora de la formació del personal de les empreses. El Projecte de pressupost per a 1995 recull ja aquesta línia de treball.

D'altra banda, el Ministeri de finances ha fet un esforç per impulsar el Servei d'Estudis amb la dotació dels medis humans i tècnics necessaris per al seu funcionament, complint així amb el que deia jo mateix al discurs-programa. Això s'ha traduït en la publicació de diferents reculls estadístics i en la propera publicació del butlletí mensual de conjuntura.

Una altra de les propostes que feia al discurs-programa d'investidura era la d'endegar un procés efectiu d'optimització del funcionament de l'administració. En aquest sentit, s'ha sol·licitat i obtingut la intervenció del Copríncep Francès per a que tècnics de primer nivell de l'Administració francesa es traslladin a Andorra per tal de valorar els llocs de treball de l'Administració i, amb criteris de dignificació de la professió funcional, elaborin una proposta de llei de la funció pública adequada a les necessitats actuals.

Com a complement dels treballs que han de regir les línies d'actuació marcades pel Pla d'accions, els Ministeris d'Economia i de Finances han estudiat en profunditat la hipotètica vinculació del nostre país al Fons Monetari Internacional i a l'Organització Mundial del Comerç i al GATT, dels quals el Consell General ja n'ha rebut informació.

Pel que fa referència al sector TURÍSTIC, el Ministeri d'Economia ha continuat treballant concertadament amb diversos representants del mateix, com ara aquells constituïts en l'anomenada Taula del turisme. D'aquest treball concertat n'han resultat les actuacions següents: definició del pla de fires i Workshops; manual de

venes; telèfon d'informació d'activitats d'estiu; jornades gastronòmiques. Ultra això, el Ministeri ha dissenyat les campanyes promocionals amb una valoració post-campanya molt positiva i s'ha realitzat una racionalització del material promocional amb el resultat d'estalvi en els costos d'impressió i de distribució. Per finalitzar, una de les iniciatives més importants del Ministeri ha estat la confecció d'un avantprojecte de llei general del turisme, conscients que un país l'economia del qual depèn en tan gran mesura del turisme necessita d'aquesta eina, inquietud que també es plasma en el Pla d'accions.

(A les 16h35 el Sr. Marc Forné Molné entra a la sala de sessions del Consell General)

En matèria d'INDUSTRIA I TRANSPORTS, les actuacions han estat encaminades a l'actualització i publicació de nous reglaments com són el de substàncies explosives, el d'instal·lacions elèctriques de baixa tensió, creació d'una central de reserves de taxi, i també s'ha adjudicat el plec de bases per a la redacció del reglament contra incendis. Juntament amb FEDA, s'ha treballat en el projecte de llei relatiu a la distribució d'energia elèctrica. El Ministeri ha reservat especial atenció a la confecció del pla director per a la constitució d'un registre de vaixells, que s'inscriuria dins la preocupació del Govern, i també apuntada al discurs d'investidura, d'avaluar les possibilitats d'introduir a Andorra noves fonts d'ingressos a mig termini, així com donar cobertura legal als ciutadans que ja posseeixen vaixells d'esbarjo.

Pel que fa a l'AGRICULTURA, conscients que l'essencial de la problemàtica del sector està connectada amb l'aplicació de l'acord amb la Unió Europea, es van poder tractar aquests temes en el decurs de la reunió amb tècnics de duanes comunitaris a què m'he referit precedentment. D'altra banda, conjuntament amb el Ministeri de Sanitat, s'està treballant en la creació de la secció veterinària del laboratori de sanitat.

EDUCACIÓ

En l'àmbit de l'Educació són nombrosos i importants els projectes que en aquests darrers temps s'han desenvolupat, així com els temes de treball que s'han de realitzar en un futur pròxim. En concret podem mencionar els següents:

a) Legislació i reglamentació educativa: El Govern ha presentat l'any 1994 la Llei d'ordenament del sistema educatiu andorrà com a continuïtat lògica de la Llei qualificada d'educació aprovada pel Consell General a finals de l'any 1993, que va ser aprovada per unanimitat per aquesta Cambra.

Actualment s'està treballant en la reglamentació que emana d'ambdues lleis, concretament, en el reglament de centres privats (recentment aprovat pel Govern), en el reglament del Consell Andorrà de l'Ensenyament (CADE), en l'estatut del personal amb responsabilitats administratives i pedagògiques, en la reglamentació i en la creació del registre de centres docents, reglamentació i creació dels serveis d'inspecció i d'orientació escolar.

El servei d'orientació escolar, lligat amb el Departament de Joventut, ampliaria alhora les seves funcions cap a l'orientació universitària dels joves a fi que, en acabar la seva formació, poguessin incorporar-se adequadament al mercat andorrà de treball, tal com s'indica en el Pla d'accions.

b) Formació professional: En relació amb els aspectes esmentats de l'orientació escolar i universitària, des del mes de setembre de 1994 s'està portant a terme un projecte de treball en l'àmbit de la formació professional. El desenvolupament de la formació professional inicial s'estructura al voltant de dos eixos fonamentals: el món escolar i el món empresarial. Actualment es treballa també en el contingut d'un mòdul professional concret: auxiliar de guarderia, que es voldria iniciar el proper curs. Es considera bàsica la conscienciació del món empresarial en el tema de formació professional, i en la coordinació amb la Cambra de Comerç, Indústria i Serveis. S'han començat sessions conjuntes de treball per programar unes sessions informatives/formatives per a empresaris previstes per a la primavera de 1995.

c) Escola andorrana: L'Escola andorrana, una de les prioritats del Govern, ultra consolidar els nivells d'ensenyament existents, crearà el setembre de 1995 el cicle de batxillerat. En aquest sentit, des del Ministeri d'educació, joventut i esports s'ha creat uns seminaris de treball amb tècnics del Ministeri, experts estrangers, professors i càrrecs directius de l'escola de segona ensenyança per tal d'elaborar el currículum d'aquest ensenyament que, més enllà de tenir en compte la realitat andorrana, prevegi la futura inserció dels estudiants a les universitats espanyoles i franceses. El projecte definitiu estarà enllestit el mes de març de 1995.

Un dels actuals objectius de treball de l'Escola andorrana és també la definició del seu model lingüístic. Andorra posseeix una riquesa lingüística notable i, a més de la nostra llengua, hem de possibilitar als alumnes el domini d'altres llengües estrangeres.

d) Convenis d'educació: A partir dels convenis d'educació establerts amb França i Espanya s'han prosseguit, mitjançant les corresponents comissions mixtes, a l'aplicació dels seus aspectes fonamentals. L'Escola

d'informàtica i l'Escola universitària d'infermeria disposen ja de les homologacions amb els països veïns i s'han iniciat els tràmits adients per a tots els alumnes que ho han sol·licitat. Pel que fa a l'Escola andorrana, ara que disposem del marc legislatiu concret, s'han formalitzat també legalment tots els tràmits. Referent a Espanya, el quadre d'equivalències hauria d'estar signat abans de finals d'any. En la Comissió mixta franco-andorrana mantinguda el mes d'octubre de 1994, es preveïa també que els tràmits d'homologació amb França es cloguessin l'any 1995.

Referent a l'aplicació dels convenis s'ha de fer especial èmfasi en el fet que per primera vegada des de fa molts anys ciutadans de nacionalitat andorrana han pogut accedir a les places de mestres de les escoles espanyoles d'Andorra.

Des del Ministeri d'Educació, Joventut i Esports s'està treballant actualment en el conveni que cal establir amb l'Escola especialitzada Nostra Senyora de Meritxell —que, tal com preveu la Llei d'ordenament del sistema educatiu andorrà, estarà acabat a finals d'any— i amb els convenis, previstos també per la Llei qualificada d'educació, de les escoles de la Sagrada Família i el Col·legi Sant Ermengol.

e) Institut d'Estudis Andorrans: El Govern té acabat el Projecte de llei de l'Institut d'Estudis Andorrans del qual la Comissió Legislativa corresponent en té coneixement des del mes de setembre passat, i que el Govern tenia previst d'aprovar en el decurs del present mes de novembre, un cop estudiades les suggerències de la Comissió, que fins a la data, i amb l'excepció d'un sol grup, no han existit.

ESPORTS

Des del Ministeri corresponent, s'ha endegat una tasca d'optimització dels recursos humans i de les instal·lacions esportives, a fi d'estar en mesura de racionalitzar les hores d'aprofitament d'aquestes instal·lacions i de contenir els costos de manteniment i seguretat de les mateixes.

Pel que fa a les iniciatives legislatives en aquest camp, hi ha una primera síntesi de la documentació preparatòria per tal que en el decurs de la propera primavera es pugui sotmetre al Parlament una versió definitiva i àmpliament consensuada amb els col·lectius concernits, d'una llei general de l'esport. D'altra banda, i atesa l'arribada d'una nova temporada d'hivern i després de dues temporades sense formació de nous professionals de l'esquí, el Govern ha organitzat un primer curs de monitor-iniciador d'esquí, desbloquejant així una situació atípica. Paral·lelament, el Govern ha aprovat i passat a tràmit parlamentari els projectes de llei relatius a la creació de l'escola de professions de muntanya

d'Andorra, de l'ensenyament de l'esquí i d'exercici de la professió de monitor d'esquí i de creació de l'escola nacional andorrana d'esquí (ENADE), que tindrà com a finalitat d'assegurar l'ensenyament de l'esquí al Principat.

AFERS SOCIALS I CULTURA

a) Cultura: En matèria de política cultural, l'aprovació de la Constitució i l'homologació a la normativa europea, ha provocat que les nostres lleis sobre patrimoni cultural hagin esdevingut obsoletes i sigui aconsellable fer-les de nou; així, s'estan ultimant la redacció dels projectes de llei relatius als bens culturals, l'acció cultural i la protecció de la llengua.

Quant al patrimoni cultural s'ha treballat en els esborranys dels projectes de llei de patrimoni cultural i del projecte de conveni Govern-Església. S'han realitzat reglaments sobre els dipòsits temporals d'arxius familiars i patrimonials, el d'accés a la documentació a l'Arxiu de les set claus i el projecte de reglament de l'Arxiu històric nacional.

També s'han dut a terme restauracions com la del "còdex miscellani", catalogacions com l'arxiu històric de Sant Julià de Lòria i la del fons del Tribunal de Corts, així com la primera fase de catalogació del fons sonor de Sud-Ràdio, un estudi projecte d'organització de la documentació dels arxius de gestió de l'Administració central, tota la catalogació del fons bibliogràfic referent a Andorra i el projecte de creació del registre calcogràfic.

S'ha treballat en la política museogràfica d'Andorra, creant la junta de museus formada per l'Administració central, els comuns, i les entitats privades, a la qual se li ha sotmès a estudi el projecte museogràfic per a Andorra.

L'àrea d'acció cultural durant aquest any, ha dut a terme uns programes didàctics destinats a les escoles, paral·lels a les exposicions realitzades. Ha signat un Conveni de patronatge per a l'Orquestra Nacional de Cambra amb la Fundació Crèdit Andorrà. Ha coordinat i elaborat la guia d'activitats "Un mes a Andorra", s'han creat els tallers d'art d'Andorra, s'ha elaborat un reglament de subvenció per a les associacions culturals no lucratives, s'ha signat la Convenció cultural europea i el de Cooperació cultural amb la UNESCO.

D'altra banda, el Ministeri ha elaborat el projecte de llei de política lingüística, ha promogut la campanya de sensibilització ciutadana "ara tu tens la paraula", i s'està duent a terme la confecció d'una enquesta sòcio-lingüística i la preparació d'un llibre d'estil de l'Administració.

b) Serveis socials: Considerant els canvis que viu la societat, s'ha cregut convenient proposar una ordenació i planificació dels serveis socials, motiu pel qual s'ha iniciat un pla d'actuació. Per elaborar-lo s'ha contactat amb tots els estaments que treballen dins el camp social al nostre país, els resultats del qual estaran a punt el proper mes de desembre, després del treball de gairebé tot un any.

També s'han dut a terme aquest any programes com el de xerrades de caire informatiu de prevenció de la SIDA destinades a totes les empreses del país, la creació del Servei de mediació familiar, l'estudi per a la creació d'un servei de voluntariat, un programa social d'assistència als presoners. S'ha elaborat també un programa pilot amb l'objectiu d'ajudar els adolescents amb fracàs escolar i pocs mitjans socials i familiars a una integració socio-laboral mitjançant un sistema d'aprenentatge.

S'ha confeccionat un projecte de llei per a l'adopció, un cicle de conferències per potenciar l'any internacional de la família decretat per les Nacions Unides, i també s'ha col·laborat amb aquest organisme en la crida internacional d'ajut humanitari a Rwanda. També s'ha contactat amb els òrgans internacionals de més rellevància per impulsar el programa de política social per a Andorra.

c) Immigració i treball: El Departament de treball del Ministeri d'Afers Socials i Cultura, ha elaborat per a la legislatura 94-97 un programa compost de diferents textos legislatius dins l'àmbit laboral, com són el Projecte de llei qualificada de quota. La ferma voluntat de dit Projecte de llei és preservar i protegir el mercat laboral intern; està estructurat en dos projectes separats de manera que, cada any, només s'hagin de regular els contingents d'immigrants, sense haver d'aprovar anualment el marc legal a l'espera de l'aprovació d'una llei qualificada d'immigració.

Així mateix, s'està treballant en una modificació general del vigent Reglament Laboral, amb la finalitat, en primer lloc, de recopilar els diferents textos legislatius en aquesta matèria i, en segon lloc, amb la finalitat d'actualitzar el desfasament existent entre el que preveu la reglamentació i la problemàtica laboral actual, alhora que s'introdueixen millores socials. Seguint en aquest mateix sentit es treballa per la futura creació d'una borsa del treball, amb la finalitat de lligar la concessió o el refús de les diferents autoritzacions de sojorn i treball de persones poc qualificades nou arribades al país amb les dades existents en dita borsa.

SANITAT

El Ministeri de Sanitat ha creat el Servei de planificació sanitària, educació sanitària i promoció de la salut,

responsable de la gestió del sistema d'informació de la salut, i les comissions de finançament del sistema de salut i de garantia assistencial, conforme a la Llei general de sanitat. Amb la reorganització dels serveis de salut pública, medicina legal i forense i farmàcia s'han optimitzat recursos i consolidat els serveis interns relacionats amb una dimensió de salut pública i de medicina legal.

El Ministeri ha centrat molt especialment la seva atenció en l'obertura, posta en funcionament i revisió de les bases organitzatives i jurídiques de l'Hospital N.Sra. de Meritxell. Després d'una anàlisi de situació financera del nou hospital i de l'estudi de les condicions de realització del mateix, el 15 de novembre passat es van signar el contracte d'arrendament i el conveni de rescat de l'hospital, amb l'objectiu de racionalitzar la seva situació a mitjà i a llarg termini. D'altra banda, el Ministeri ha procedit a estudiar la revisió del Conveni de Seguretat Social i a establir mecanismes de cooperació sanitària amb la xarxa hospitalària de la Generalitat de Catalunya amb la creació de la comissió de cooperació interhospitalària i la creació de la comissió de formació professional. Finalment, està en estudi l'adequació de la legalitat de la CASS i la reforma del seu reglament vigent.

En l'àmbit de la promoció, educació i planificació de la salut s'ha procedit a una revisió dels programes de previsió i de promoció de la salut i a l'elaboració d'unes propostes d'actuació per al període 1994-1997. Aquestes propostes estaven recollides en el pla d'actuació del Ministeri de Sanitat dels propers tres anys i que va ser objecte d'exposició fa ben pocs dies a la Comissió Legislativa de Sanitat i Medi Ambient, així com a la creació de la comissió assessora d'atenció a la vellesa i de la comissió interministerial del programa de prevenció i control de la SIDA. Està també pràcticament enllestit i pendent de presentació a tràmit parlamentari el projecte de normativa sobre titulacions i exercici de professions de salut, mentre que està molt avançada la modificació del reglament de revisions mèdiques pel que fa a criteris sanitaris que en termes de benefici per a la salut pública han de ser aplicats en les normatives d'immigració i treball.

El Ministeri de Sanitat ha creat el Servei de medicina legal i forense i el Govern ha aprovat els protocols d'actuació en medicina forense; està a punt d'enllestir-se la llei d'ordenació farmacèutica i els reglaments de desenvolupament. En l'àmbit del SAAS, s'ha procedit a la reorganització del servei de salut escolar i a l'elaboració d'un pla d'actuació en atenció primària, en urgències i en salut mental.

He volgut deixar per al final d'aquest bloc tot aquell conjunt de temes que, per la seva importància, van ser

matèria de negociació amb els dos grups parlamentaris que em van donar suport en la sessió d'investidura del proppassat mes de gener.

Les línies generals que es van consensuar amb tots dos grups parlamentaris versaven, d'una manera genèrica, sobre quatre grans qüestions: sensibilitat pel tema de l'habitatge, atenció preferent a les lleis de desenvolupament constitucional, esforç per aconseguir l'equilibri pressupostari i la introducció de nous ingressos per a les finances públiques i preocupació per la preservació del nostre medi natural. En el cas d'Iniciativa Democràtica Nacional, a tot això s'hi afegia la importància prioritària que aquest grup acordava a l'adequació de la Llei qualificada de la nacionalitat a la legalitat constitucional i a l'assoliment d'elements clars d'integració dels residents i d'obertura a l'accés a la nacionalitat.

He de repetir una altra vegada que considero, dins dels límits de temps imposats pels deu mesos transcorreguts des d'aquelles converses, que les grans línies d'aquells acords s'han acomplert i s'estan acomplint. He de dir, en tot cas, que en països on no es confon la cultura del pacte amb la de l'impacte —electoral, dialèctic o assembleari— les parts contractants solen donar-se d'una banda, el temps suficient per tal de portar endavant els projectes i, d'una altra, el marge de maniobra necessari —sobretot quan els acords han estat fets d'una forma genèrica i a manera de grans principis d'actuació— perquè no sigui necessari apel·lar contínuament al principi de la bona fe —principi jurídic fonamental de les relacions contractuals— per intentar contrarrestar les manipulacions, pressions i coaccions que subreptíciament manegen aquells qui es creuen en permanent possessió de la veritat única, absoluta i immutable.

Penso que el nostre Grup Parlamentari pot donar bona fe del que s'ha esdevingut durant aquests vuit mesos en aquest aspecte. I goso dir encara que, a hores d'ara, molts altres grups parlamentaris presents en aquesta Cambra saben bé de què parlo.

I aprofito per afegir públicament, una vegada més, que no és lícit omplir-se la boca contínuament amb la queixa de falta de diàleg només en les coses que convé, quan convé i fent passar la lletra menuda per element essencial. Sí que hi ha hagut diàleg sobre els grans principis, que s'han recollit en totes les matèries objecte de pacte i sí que és veritat que hi han hagut discrepàncies —què menys!— en qüestions de detall que, per alguna raó, algú ha elevat a categoria de pecat mortal; com també és veritat que, de vegades, pel mateix ritme diferent de treball entre uns i altres, hi ha pogut haver mancances en el procés d'intercanvi d'informació.

També és cert que quan la confiança s'esquinça i encara hi ha algú que s'entesta a atiar la ferida, és difícil exigir a l'altra part que posi l'altra galta. Altra vegada en resulta la mateixa conclusió: per més que un s'expressi, no és el mateix viure una cosa que explicar-la o resumir-la. No és el mateix, i no ho podrà ser mai, implicar-se al Govern que mirar-s'ho des de fora. No és el mateix estar d'acord en els grans principis que haver de tirar endavant la seva aplicació concreta. No es pot ser al Govern i al Consell General a la vegada, ni pretendre governar des de les comissions, ni menys encara, ser al Govern i a l'oposició alhora.

Fins aquí aquest petit excursus.

Ara, anem a veure ara les realitzacions concretes en aquestes matèries i que la història jutgi per ella mateixa.

HABITATGE

Deia al discurs d'investidura, i cito que “El dret de tots els ciutadans a accedir a un habitatge digne és un element de primer ordre que ha d'informar qualsevol política de progrés social... Per solventar aquest problema cal activar diferents polítiques que es complementin, com per exemple, la de facilitar l'accés a crèdits tous...”.

El Govern i el Grup Parlamentari que li dona suport han considerat que en el moment pel que passa l'economia andorrana actual, la millor política, que no pas l'única, és més de suport pel costat de la demanda que no pas del de l'oferta. És per això que es va optar, en un primer moment —i torno a repetir que només portem vuit mesos en l'acció de govern— per prendre les mesures necessàries per facilitar l'accés a l'habitatge, més que no pas per procedir directament —amb els riscos de clientelisme i arbitrarietat que això suposa— a la promoció directa d'habitatges socials per part del sector públic d'habitatges socials.

L'opció triada ha estat la de l'homologació com a fons públics, en el context del nou sistema que resulta del desenvolupament de la Llei d'ordenació del sistema financer, dels crèdits destinats a primera vivenda. Amb unes particularitats determinades, quan es complien una sèrie de requisits, i amb la idea d'incidir en el mercat d'una manera beneficiosa, en primer lloc, per a aquells que accedeixen per primer cop a la propietat i, en general, sobre tota la demanda en el sector vivenda. D'altra banda, amb el mecanisme de què siguin les mateixes entitats bancàries les que atorguin els crèdits, s'obviaven els riscos d'arbitrarietat, que tots coneixem que s'han produït en altres països en programes similars.

En qualsevol cas, penso que queda suficientment clar que es tracta d'un programa prou ambiciós, que incideix per primera vegada a Andorra sobre aquesta matèria i que, en qualsevol cas, representa una política que ara es considera viable i que no exclou, depenent del possibles canvis de la conjuntura econòmica i del mateix mercat, que en el futur es puguin complementar amb altres mesures. El Govern ha fet ja el necessari per tal que aquest programa es dugui efectivament a terme en les condicions establertes pel decret de data 22 d'agost d'enguany.

MEDI AMBIENT

El Govern ha fet un esforç notable per introduir, d'una forma progressiva i racional, actuacions medioambientals que tinguin compte, d'una banda, de l'imperatiu constitucional que representa l'article 31 de la nostra carta magna, que atribueix als poders públics la funció de vetllar per la utilització racional del sòl i de tots els recursos naturals, amb la doble finalitat de garantir una qualitat de vida digna i de garantir l'equilibri ecològic a les generacions futures; i d'altra banda, les directrius marcades en el discurs d'investidura del 18 de gener passat, quan afirmava que el medi natural té una importància fonamental en les formes que defineixen el nostre model econòmic.

Fruit d'aquesta preocupació va ser el nomenament d'una Secretària General Tècnica adscrita al Ministeri d'Ordenament Territorial i Medi Ambient—que incloïa per primera vegada aquest nom. La Secretaria General Tècnica de Medi Ambient va elaborar, de bell antuvi, uns principis rectoris que han inspirat la filosofia i han determinat la pràctica de la seva actuació, i que es basen en la prevenció, la integració dels paràmetres ambientals en el model de desenvolupament econòmic i en totes les activitats humanes, l'especificitat nacional, l'optimització de recursos i l'eficàcia en la gestió, l'ús de la tecnologia adequada, l'obtenció i l'intercanvi d'informació i l'educació i la participació ciutadana.

Les grans línies d'actuació medioambiental han estat les següents:

-L'elaboració de diagnòstics. La important inversió que reclama la gestió ambiental fa que, abans d'aplicar polítiques a mitjà i a llarg termini, sigui necessari un coneixement aprofundit de la situació i de les necessitats reals. Es per això que es fa convenient una actuació encaminada a l'elaboració de diagnòstics, el resultat de la qual serà l'establiment de les línies generals d'actuació a curt, mitjà i llarg termini (plans directors) i de les corresponents aplicacions d'aquestes en els diferents àmbits.

L'estat de la situació en aquesta matèria és el següent:

. S'han realitzat el Pla director i la Diagnosi de la recollida selectiva de residus sòlids urbans i s'ha preparat la proposta d'adjudicació dels treballs de redacció del plec de condicions que ha de servir per treure a concurs públic l'elaboració del Pla sectorial de recollida selectiva de residus.

. S'han realitzat el Pla director i la Diagnòstic de la recollida de residus específics: sanitaris, especials i tòxics, i s'ha preparat la proposta d'adjudicació dels treballs de redacció del plec de condicions que ha de servir per treure a concurs públic l'elaboració del Pla sectorial de la recollida de residus específics: sanitaris, especials i tòxics.

. S'han realitzat el Pla director, la Diagnòstic i l'Estudi de viabilitat econòmica del Pla de tractament de residus del sector de la construcció, i s'ha preparat la proposta d'adjudicació dels treballs de redacció del plec de condicions que ha de servir per treure a concurs públic la construcció, funcionament i gestió de la Planta de tractament dels residus del sector de la construcció.

. S'han preparat les propostes d'adjudicació dels treballs de redacció dels plecs de condicions corresponents als concursos públics que posteriorment s'haurien de convocar per tal d'adjudicar la redacció dels següents estudis: Diagnòstic de les conques andorranes; Estudi-diagnòstic de l'educació ambiental a Andorra; Diagnòstic de l'estat dels espais naturals, de la fauna i de la flora; Diagnòstic dels espais i paisatge urbà; Diagnòstic de l'ambient, contaminació atmosfèrica i acústica; Diagnòstic dels sòls i Estudi de la valorització econòmica de la imatge internacional d'una Andorra ecològica. Estudi del impacte ambiental dels productes i substàncies que s'importen, venen i exporten a Andorra. Propostes de mesures econòmiques i de mercat.

-L'atenció a la promoció ciutadana. En el convenciment que l'assoliment d'un medi equilibrat depèn en darrer terme dels hàbits de les persones i dels agents socials, ha estat criteri de la Secretaria que cal incidir amb força en la informació, l'educació i la participació ciutadana posant en marxa els corresponents plans educatius en els diferents sectors socials i arbitrants els mecanismes de participació, que han de permetre assolir en el futur la complicitat civil desitjada.

-El manteniment i la millora dels serveis existents. Aquest aspecte també ha format part dels objectius prioritaris de la Secretaria, amb el benentès que cal anar adequant la realitat dels diferents serveis a una unitat de gestió que propiciï la seva prestació a partir

de la filosofia comuna i amb els criteris d'aprofitament i eficàcia que prescriuen els principis d'actuació.

Fins aquí el que han estat les principals línies de l'acció de govern des del mes de febrer passat. Vulguin excusar-me si aquesta exposició ha estat, al capdavant, un pel prolixa en alguns moments, però em sembla que il·lustra bé el que és la posada en pràctica, en la seva fase inicial —pensin que portem 300 dies de Govern— d'un programa de govern.

Potser es preguntaran a què ve tota aquesta enumeració en una votació de confiança centrada en una determinada política d'ingressos. Doncs bé, amb tot això he volgut fer veure que, malgrat els intents demagògics que vinculen automàticament Administració amb disbauxa, malgrat que hi ha iniciatives discutibles i possibilitats d'optimització dels recursos i de les despeses, malgrat tot això, jo crec que Andorra no pot renunciar a poder tirar endavant mesures com les que els he esmentat. El nostre país no es pot permetre el luxe d'eliminar polítiques d'atenció sanitària, ni cultural, ni educativa. No pot deixar més temps descuidada l'atenció a la preservació del nostre medi natural. Un país que es troba en plena fase de consolidació de la seva capacitat com a estat no pot renunciar a dotar-se de les condicions de possibilitat per la mateixa existència de l'estat.

I aquestes condicions de possibilitat no són altres que una mínima quantitat de recursos perquè els aparells de l'estat puguin funcionar, o diré més, perquè es puguin anomenar amb propietat òrgans de l'estat. Les noves instàncies judicials o diplomàtiques, les necessitats que per força deriven de les noves atribucions que la Constitució atribueix a l'aparell estatal no poden buidar-se de contingut abans mateix de néixer. Per això, unes coses porten per força a les altres. Per això cal que l'estat tingui els recursos que necessita per fer front als deures i mandats que la mateixa carta magna imposa.

En definitiva, considero com a absolutament imprescindible que, d'aquí a l'any 2000, l'estat que estem bastint no es quedi camacurt, cec, faltat de mans, curt de gambals. Crec que no podem esperar més, i que no podem aplaçar més la tasca d'equilibrar les nostres finances públiques, dins uns límits raonables. El Programa d'actuació legislativa que sotmeto a qüestió de confiança d'aquesta Cambra vol fer front, amb coratge, però amb prudència i sentit de la progressivitat a aquest gran repte.

LLEIS DE DESENVOLUPAMENT CONSTITUCIONAL

El Govern atorga molta importància a les lleis que han de desenvolupar la nostra carta magna i, molt particularment, el títol II sobre drets fonamentals. En el seu

moment va creure que aquest bloc havia de ser tractat pels grups parlamentaris i tramitat com a proposicions de llei, seguint en la mesura del possible els procediments de consens emprats durant el procés constituent, ja que es tracta de temes —com el registre civil i el matrimoni civil— que connecten d'una manera molt directa amb el text constitucional.

Als efectes de fer més entenedors els motius i les circumstàncies que han estat a la base de la presentació del present programa d'actuació legislativa, procediré ara a l'exposició literal del contingut del programa bo i introduint-hi una sèrie de consideracions que poden ajudar a situar millor el tema.

Deia doncs al programa que tots vostès ja coneixen, el següent:

PRIMER

Durant els darrers anys el nostre país es troba immers en una situació de fortes transformacions, no solament de caràcter institucional, sinó també derivades de la modificació substancial de la relació amb els dos estats veïns i del procés de globalització de l'economia i de la integració europea.

El pes d'aquests factors serà, ben segur, cada cop més gran a l'hora de determinar directament l'estructura de l'economia andorrana:

a) la globalització progressiva dels mercats mundials, i en particular de l'europeu, tendeix a atenuar —a la pràctica— un dels factors addicionals de l'atractiu comercial d'Andorra, com és la major i més diversa oferta respecte dels nostres veïns.

b) el procés d'integració europeu, i en particular l'ingrés d'Espanya a la UE implica igualment una progressiva pèrdua de l'atractiu comercial d'Andorra, en raó que els productes industrials se situen en el mercat andorrà a un nivell de preus, el diferencial del qual és el que correspon a la superior fiscalitat francesa o espanyola (IVA o TVA) menys l'IMI. Les economies d'escala, factor cada cop més pesant en els circuits de distribució, actuen igualment contra la competitivitat del comerç andorrà.

SEGON

Aquest nou entorn econòmic es pot preveure que —a mig i llarg termini— incrementarà la dependència i fragilitat de la base productiva andorrana si no es prenen les mesures necessàries d'anticipació i de diversificació.

En aquest sentit el Govern anterior va iniciar i finalitzar el Pla estratègic com a iniciativa de reflexió i consens dels sectors econòmics, polítics i administratius sobre

les possibles vies de diversificació de l'economia andorrana.

El Pla d'accions, les conclusions del qual s'han presentat ara fa poc, tradueix en mesures concretes (legislatives o no) les reflexions del Pla estratègic per promoure una millora i diversificació del teixit productiu existent.

El Govern és especialment sensible a aquest Pla d'accions, que representa la culminació d'uns esforços conjunts amb el sector privat. I reflecteix ben bé l'esperit amb què pretén treballar, fugint de la precipitació.

TERCER

L'economia andorrana es troba, doncs, en un procés de trànsit, des del monocultiu comercial cap a la diversificació. Un camí que el Govern entén que no ha de fer únicament el sector privat, sinó que és precisament en aquests moments de crisi d'identitat econòmica quan l'actuació del sector públic pren el seu sentit més ple, impulsant, invertint i legislant perquè el procés de trànsit arribi a bon port.

I és amb aquesta filosofia d'impuls i de foment que es varen endegar primer el Pla estratègic i després el Pla d'accions, i és amb aquesta filosofia que el Govern entén que ha de continuar la seva tasca de promoure el desenvolupament del sector privat en aquelles branques en què tant uns com altres ens hem posat d'acord que han de ser l'Andorra del futur.

De cara a l'any vinent, el Govern està en mesura de presentar un primer paquet d'actuacions legislatives d'acord amb la línia traçada pel Pla d'accions, alguna de les quals ja forma part del present programa.

Aquestes iniciatives de tipus legislatiu, i que no hem volgut presentar amb el programa present perquè necessiten un nivell d'elaboració superior, són, per exemple, la reforma de la legislació societària d'acord amb les línies directrius del Pla d'accions, que preveu una obertura controlada i selectiva de les societats, que possibilitaria el desenvolupament de nous sectors d'activitat econòmica. L'obertura d'aquests sectors, lògicament, ha de permetre igualment la formació d'estructures educatives a l'entorn d'aquests.

Part del paquet corresponent a la propietat intel·lectual ja s'hi inclou perquè volem fer palès que no només es tracta d'un programa de fiscalitat, sinó que alhora volem marcar el llançament de nous sectors, explorant paral·lelament totes les possibilitats de generar recursos pel sector públic per via no impositiva.

QUART

El Govern considera que ja és lloc comú de tota la doctrina sobre finances públiques del Principat d'An-

dorra —i aquí podria citar múltiples estudis sobre la matèria— la insuficiència de la capacitat inversora de l'Estat andorrà i la incapacitat i la provisionalitat de l'actual sistema fiscal.

A l'ensem, el Govern estima que a curt i mig termini el sector públic ha de fer front, ultra a les necessitats d'actualització en matèria d'infraestructures —algunes de caràcter urgent— a unes inversions que tenen per objectiu final convertir Andorra en un pol d'atracció turística i de serveis d'alt valor afegit.

És obvi que implementar les línies d'acció que puguin contribuir a la consecució d'aquests objectius d'amplíssim abast, requereix el compliment de dues condicions fonamentals:

a) l'acord i la implicació més general possible de les forces econòmiques, que el Govern considera assolit amb la participació activa dels sectors en el Pla estratègic i el Pla d'accions. Obviament, el Govern no es dona per satisfet amb aquest esforç de principi. La Cambra de Comerç Indústria i Serveis d'Andorra, i les altres associacions podran fer el seguiment d'aquest procés. En tot cas la iniciativa jutgem que ha estat molt positiva.

b) l'acord de les forces polítiques en el plantejament general i, òbviament i més endavant, en cadascun dels plantejaments particulars, legislatius i pressupostaris que s'hagin de portar a terme. El Govern entén que pot haver-hi cert consens difús entre les forces polítiques, però també entén que la transcendència i la importància de les mesures legislatives a prendre, per la significació que tenen, necessiten d'un major compromís de les forces polítiques.

Un compromís que, com ja hem advertit, no es tracta d'un xec en blanc. La consistència del programa i de les seves línies fonamentals permeten de fer-ne una valoració política prou clara com perquè cada grup parlamentari pugui jutjar sobre l'acceptabilitat general del plantejament.

L'atracció d'un major volum de turisme de qualitat així com d'activitats empresarials en línia amb els plantejaments del Pla d'accions requereix, com a suport imprescindible, l'establiment d'un nivell adequat de tot tipus d'infraestructures tant de caràcter econòmic, —energètiques, de transport i de comunicacions— com socials, educatives, sanitàries, culturals i de lleure.

El dinamisme de les economies actuals i la competència que es manifesta entre països, entre regions i fins i tot entre ciutats que volen convertir-se en pols d'atracció d'activitats generadores de riquesa fa imprescindible que el Govern s'impliqui en aquest procés de diversificació, i que per tant, no abdiqui de la seva

responsabilitat de contribuir decididament a que aquest sigui una realitat a mig termini.

Vull fer un petit incís en aquest punt per fer notar l'extraordinària concurrència que hi ha entre ciutats i regions per convertir-se en pols de serveis. Moltes d'elles en disposició d'oferir un nivell d'infraestructures que ha requerit una inversió important, a més d'un grau de planificació elevat.

Si Andorra ha de competir amb elles és obvi que ha de ser capaç d'oferir unes infraestructures coherents amb el que volem oferir, sempre des d'una planificació.

CINQUÈ

La realitat del nostre país en els últims anys quant a la disponibilitat i a l'aplicació de recursos públics presenta una notable contradicció amb els criteris globals exposats anteriorment. És a dir, el de la necessitat de millora de les infraestructures i, en general, del manteniment d'un nivell d'inversió d'acord amb la vocació que s'expressa de ser un centre de serveis.

La despesa pública total per habitant ha disminuït (en pessetes constants) entre 1990 i 1994 en un 16%; és a dir, que de 236.906 PTA de despesa pública per habitant que es realitzava l'any 1989, l'any 1993 es va realitzar 230.010 PTA.

I la disminució és major si únicament tenim en compte la despesa d'inversió per habitant: en el mateix període ha disminuït a quasi una tercera part (-62,2%). Es a dir que si el Govern invertia per habitant l'any 1989 un total de 123.384 PTA l'any 1993 ho va fer per valor solament de 58.470 PTA.

Faig servir xifres de 1993 perquè són les darreres que s'han tancat, pendents d'aprovació la seva liquidació.

Ja vaig sentir en el debat d'investidura que no valen comparacions amb altres petits estats. No les faré, per no fer-me més pesat, però li asseguro que són aclaparadores.

I per només parlar de les xifres citades, vull fer notar que els Governos que successivament he anat presidint els darrers quatre anys —que suposadament despilfarraven tant— han aconseguit de mantenir el nivell de despesa pública per habitant a nivells de l'any 1989 en pessetes constants —quan precisament no era pas jo qui estava al Govern— i hem aconseguit de contenir la despesa per inversió a menys de la meitat de la de l'any 1989, també en pessetes constants.

Aquesta ha estat, també per al Projecte de pressupost 1995, la política del Govern, que entenc és de responsabilitat, de no gastar més si no hi havia possibilitat de nous recursos, per tal de no hipotecar el país amb un endeutament que, com deia en el discurs d'investidura:

“...ens arriquem a perdre les cotes de sobirania assolides amb la Constitució per la via d'una crisi major de les finances públiques.” (final de citació).

De la insuficiència endèmica de recursos del sector públic se'n deriva la necessitat d'incórrer en un endeutament creixent, que els successius governs des de l'any 1990 fins a la data han intentat de contenir, recorrent al retall d'inversions i de despesa corrent i limitant l'endeutament.

No puc resistir la tentació d'esmentar, aquí mateix, que les previsions que el gabinet tècnic contractat per la Comissió de Finances del M.I. Consell va realitzar l'any 1989, preveïen un endeutament a 1992 de 22.000 M PTA pràcticament sense fer inversió. En realitat, gràcies als esforços de contenció, avui estem parlant d'unes xifres reals de l'ordre de 20.000 M PTA havent pràcticament posat al dia els edificis escolars, i tres anys després del previst.

Amb aquest mateix criteri el Govern ha elaborat el Projecte de Pressupost per a l'exercici 1995, que presenta una disminució de la despesa global d'un 5% respecte al de 1994.

Bàsicament, la menor despesa obeeix a l'estalvi provocat per l'emissió de deute públic —subscrita pels bancs— a un tipus d'interès favorable, a l'esforç de contenció de la despesa de funcionament (+1% respecte de 1994) i a la pràctica limitació de l'esforç d'inversió a la continuació de les obres endegades amb anterioritat (91%).

El resultat n'és un dèficit pressupostari de 4.873 M PTA un 30% menor al de l'exercici anterior, que el Govern vol afrontar, en bona part, amb el programa legislatiu que es presenta en aquesta moció de confiança.

SISE

Igualment el Govern —i tots els estudis que obren en el seu poder, i en el del Consell General— creu que el sector públic manté un grau molt elevat de dependència de la imposició indirecta sobre el consum, que en general proporciona entre el 80% i el 90% dels ingressos públics (per al Projecte de pressupost de 1995 és del 86%). Aquest model fiscal evidencia les seves limitacions des de fa temps, ja que compromet seriosament qualsevulla possibilitat d'obtenir uns majors recursos sense introduir distorsions en la competitivitat del sector comercial, i subordina els ingressos pressupostaris a les oscil·lacions dels tràfecs d'importació, en mantenir-ne una dependència quasi exclusiva.

Resulta doncs palesa la forta contradicció existent entre les necessitats de modernització del país —imposades per una transformació de l'entorn econòmic internacional— la voluntat del Govern d'impulsar i

col.laborar amb els sectors en la diversificació de l'economia d'acord amb el Pla estratègic i el Pla d'accions, i les limitacions en la capacitat d'inversió del sector públic per donar resposta als reptes que se'n deriven.

Només entre 1990 i 1993 la població ha augmentat en un 14%, mentre que la xifra total de despeses prevista en el pressupost de 1993 és en pessetes constants gairebé idèntica a la de 1990, i la corresponent a despeses totals d'inversió —excloses les transferències— era inferior a la meitat el 1993 que quatre anys abans.

Essent les xifres del pressupost de 1995 molt similars a les del de 1993, la desproporció continua, en conseqüència, agreujant-se.

SETÈ

El corollari que resulta de tot el que s'ha exposat és que, amb independència de les consideracions d'ordre polític, resulta imprescindible dotar al país d'uns instruments suficients tant de caràcter legal com tributari que garanteixin un marc estable i competitiu a les empreses —les ja implantades i les que interressi atraure— i que a la vegada possibiliti al Govern de mantenir una dotació de serveis públics i d'equipaments satisfactòria per als ciutadans i per als agents econòmics.

El Govern entén que la diversificació de l'economia que preveu el Pla d'accions ha de permetre la creació de riquesa per part de nous sectors, i alhora una major potencialitat de recaptació. Però la implantació d'aquests nous sectors i de les noves activitats està subjecta a dos factors que fan pensar que no serà real i efectiva fins a un termini prudencial de 4 o 5 anys:

a) el nou estatut internacional d'Andorra, si bé ens dóna dret, com a estat, a accedir als organismes internacionals, no ens atorga de manera automàtica la confiança total, ni dels organismes internacionals ni dels agents econòmics, sobre la seriositat, la seguretat i l'estabilitat política i econòmica necessàries per donar un clima favorable a qualsevol pol de desenvolupament. Cal un període, que no es pot xifrar amb precisió, perquè es demostrï un cert grau d'estabilitat política i de rigor econòmic, perquè Andorra pugui ser un punt de referència en aquests nous sectors.

b) el propi desenvolupament de les mesures legislatives a implantar no pot tenir efecte immediat. La posta en marxa de tot el cos legislatiu podria tenir efectes cap a l'any 1997 o 1998.

VUITÈ

Mentre duri aquest període de trànsit, el Govern entén que no pot deixar deteriorar la situació de les finances públiques i, a la vegada, no pot deixar de realitzar les inversions necessàries de posta al dia, ni vol deixar de

realitzar les que han d'acompanyar el procés de diversificació i de modernització de l'economia andorrana.

Si bé la situació d'endeutament no presenta, avui encara, un quadre greu, el Govern entén que és la seva responsabilitat la de preveure i d'anticipar, màxim quan —com anteriorment s'ha exposat— la tendència al ràpid deteriorament de les finances públiques és una realitat que les xifres demostren.

L'aprovació de pressupostos amb un contingut de dèficit important faria impossible acomplir l'objectiu d'equilibri dinàmic de l'endeutament amb relació a les estimacions del PIB, objectiu recomanat pel Fons Monetari Internacional i que el Govern assumeix. Es considera imprescindible, doncs, incrementar els ingressos de l'estat en un volum entre 3.000 i 4.000 milions de pessetes a comptar de l'exercici 1995.

Per tal d'aconseguir aquest increment de la recaptació, el Govern ha considerat que no podia exigir a cap sector econòmic un esforç tributari si prèviament no l'havia exigit al sector financer, per les limitacions legals a l'establiment d'aquest tipus d'empreses.

Per aquest motiu, el Govern ha donat prioritat al desenvolupament del règim de coeficients que estableix la Llei d'ordenament del sistema financer, amb el desplegament de la legislació i la reglamentació següent: Llei de regulació del coeficient d'inversions obligatòries, de 30 juny de 1994; Decret de reglamentació del coeficient d'inversions obligatòries, de 22 d'agost de 1994; Decret d'homologació com a fons públics de determinats dipòsits a l'Institut Nacional Andorrà de Finances, de 22 d'agost de 1994; Decret relatiu als dipòsits constituïts per les entitats bancàries als efectes del compliment del coeficient d'inversions obligatòries, de 30 de setembre de 1994; Decret d'emissió de deute públic, de 22 d'agost de 1994.

Darrerament s'han establert els mecanismes governamentals per tal de posar en pràctica, de manera immediata i efectiva, el Programa destinat a un finançament privilegiat de l'habitatge.

Si bé el desenvolupament del sistema de coeficients ja és una realitat —a l'espera de ser completat per la Llei de regulació del dipòsit de reserves en garantia— el principi constitucional de generalitat en la distribució de les càrregues tributàries no pot oblidar-se, i el principi econòmic generalment acceptat de diversificació de les figures impositives per tal d'assegurar un flux estable d'ingressos al sector públic, obliga i aconsella —respectivament— a plantejar un model fiscal on noves figures impositives incorporin nous sectors i noves activitats a suportar les càrregues de la col·lectivitat.

Ni el Govern ni jo ens podem permetre res més que no sigui explicar les coses com són, i si d'això se'm diu com vaig sentir a la investidura la pèrdua de confiança per generar il·lusió suficient en un projecte renovador, doncs sigui, perquè d'il·lusionisme amb temes d'estat, o d'artificis amb les finances públiques ni en sabem, ni volem fer-ne.

Les coses estan així, i les solucions parcials de retall de serveis o les de loteries i demés miratges —armes amb què es vol combatre la nostra política— ho afirmo, no podran mai constituir una solució global i duradora del problema. I comptin també que, a la fi, de dilatar més el problema, la factura vindrà igualment, amb els corresponents interessos en forma de dèficit acumulat d'infraestructures.

Pensin que els estudis del Ministeri d'Ordenament Territorial i Medi Ambient, elaborats amb un criteri restrictiu, preveuen una inversió global a mig termini quantificada en 71.000 M PTA.

Aquesta és la única realitat i a partir d'ella hem elaborat la política que sotmetem avui a la confiança de la Cambra, i quin tenor literal és el que segueix:

És criteri del Govern que, un cop hagi quedat establerta la contribució del sector financer, els demés sectors i activitats que encara no contribueixen han d'anar incorporant-se al finançament de la despesa pública per complir amb els principis fixats a l'article 37 de la Constitució.

Igualment entén el Govern que, tal i com ho exposa el Pla d'accions, el criteri a seguir en el desenvolupament d'un nou marc fiscal serà, ultra els principis constitucionals i legals de justícia tributària, el del manteniment d'un diferencial fiscal substancial respecte dels països del nostre entorn comunitari.

Al mateix temps, considera que el desenvolupament dels nous sectors econòmics a l'entorn de la propietat intel·lectual, ultra la creació de riquesa que ha de representar, significa iniciar la diversificació de la recaptació del sector públic, avui concentrada en quasi un 90% en una sola figura i en un únic sector econòmic.

El Govern ha presentat o presentarà al Consell General les següents iniciatives legislatives, a tràmit parlamentari per les vies ordinàries, i formant part del programa legislatiu que sotmet a la qüestió de confiança:

A) PROJECTE DE LLEI DE REGULACIÓ DEL DIPÒSIT DE RESERVES EN GARANTIA

En tràmit parlamentari des del dia 17 de novembre, desenvolupa l'article 17 de la Llei d'ordenació del sistema financer i, d'aprovar-se, finalitzaria el desenvolupament del sistema de coeficients que aquesta llei preveu.

El Govern considera que amb la immediata posta en marxa d'aquest nou mecanisme obtindria uns ingressos addicionals, per a l'exercici 1995, d'uns 1.000 milions de pessetes que haurien de reduir sensiblement el dèficit previst en el Projecte de pressupostos per a l'exercici 1995.

B) PROJECTE DE LLEI DE MARQUES.

En tràmit parlamentari des del 2 de novembre de 1994. Aquesta llei ha d'iniciar la creació d'un nou sector econòmic a l'entorn de la propietat intel·lectual, contingut en el Pla d'accions, i que el Govern considera indispensable de desenvolupar. Serà així un dels primers passos cap a la diversificació de l'economia andorrana, que cal iniciar des d'ara.

Seguidament, el Govern presentarà, per completar la legislació sobre propietat intel·lectual, el Projecte de llei sobre drets d'autor —en el curs de 1995— i el Projecte de llei de patents —en el curs de 1996—, de manera que sigui operativa la legislació, la reglamentació i la instal·lació administrativa del sector a finals de 1996.

El Govern estima que, amb la posta en marxa immediata (entre abril i maig de l'any vinent) de l'oficina de registre de marques, obtindria uns ingressos addicionals de entre 700 a 1.000 milions de pessetes dins dels primers dos anys de funcionament, que reduirien el dèficit pressupostari previst en el projecte de pressupostos per a l'exercici vinent.

C) LLEI GENERAL TRIBUTÀRIA.

La necessitat d'obtenir nous ingressos per tal d'aconseguir un cert equilibri pressupostari, i els fonaments més amunt esmentats de política legislativa que estableix la Constitució, fan necessària la introducció de noves figures impositives. Aquest fet requereix l'existència d'un marc jurídic genèric que reculli i uniformitzi tots aquells aspectes i principis essencials en matèria tributària, el qual s'ha d'establir mitjançant una Llei general tributària.

L'objectiu principal d'aquesta Llei general tributària serà d'establir un marc legal bàsic que permeti la introducció de noves figures impositives i la inclusió dels tributs ja existents en el mateix, garantint la coherència de les actuacions tributàries de l'Administració i la seguretat jurídica als administrats. S'hi ha d'establir únicament un marc genèric d'obligada referència, especialment en el cas d'inexistència de normativa, deixant la possibilitat de regular aspectes específics i concrets a la llei pròpia de cada tribut.

La Llei general tributària ha de permetre regular tots els aspectes essencials per tal d'aconseguir dissenyar un sistema fiscal que permeti una equitativa distribució de

la càrrega tributària i un grau elevat d'eficiència en el tractament de les figures impositives, garantint un principi de seguretat jurídica i tenint sempre en compte les característiques pròpies i peculiars d'Andorra per tal d'adaptar-se a les mateixes.

L'entrada d'Andorra dins la unió duanera de la Comunitat Europea suposa el compliment d'uns requisits mínims i unes pautes d'actuació bàsiques, similars en aquest àmbit, a les d'aquesta. Per altra banda, la referència, en algunes lleis, a una Llei general tributària, fins aquests moments inexistents, obliga a la seva creació per tal d'omplir aquest buit legal. També és necessari coordinar les lleis actualment en vigor i les lleis que es puguin establir en un futur, per tal d'arribar a construir un sistema fiscal coherent i eficient.

Aquests motius fan necessària una llei general que contempli tots aquells elements que constitueixen i envolten els tributs de forma genèrica, amb l'objectiu d'assolir una coordinació entre els existents, aconseguir uns ingressos mínims per a l'Administració i establir els drets i deures dels administrats davant d'aquesta per motius impositius.

Aquesta llei ha de presentar-se sota els següents principis generals d'ordre tributari:

1. Els tributs s'han de basar en els principis de capacitat econòmica, generalitat i equitativa distribució de la càrrega tributària.
2. Els tributs també han de ser instruments de política econòmica general.
3. Els tributs només poden ser establerts per llei. No obstant, els comuns podran establir i exigir tributs d'acord amb el que estableixin les lleis i la Constitució.
4. La potestat reglamentària correspon al Govern, sense perjudici de les facultats que s'estableixen per als comuns en d'altres lleis.
5. La gestió correspon al Ministeri de Finances, llevat que de manera expressa s'encomani a una altra autoritat pública.
6. Els tributs es regiran per:
 - a) la llei general tributària.
 - b) les lleis pròpies de cada tribut.
 - c) els reglaments generals dictats pel desenvolupament d'aquesta llei, en especial els de gestió, recaptació, inspecció, procediments de reclamacions, i els propis de cada tribut.
 - d) pels decrets dictats pel Ministre de Finances.

Igualment la Llei general tributària haurà de distingir entre impostos, contribucions especials i taxes.

D) INTRODUCCIÓ DE NOVES FIGURES TRIBUTÀRIES:

1- Impost sobre transmissions de béns immobles entre vius.

La realitat econòmica actual i l'increment dels serveis públics repercuteixen en una millora dels serveis presats als propietaris dels béns immobles. Per tal de realitzar una correcta assignació dels recursos ha de procedir-se a la implantació d'una nova figura impositiva.

L'objectiu d'aquest impost és gravar totes aquelles transmissions oneroses o lucratives a un tipus molt reduït, per tal d'establir un sistema d'imposició indirecta més concordant amb la realitat econòmica actual, sense que es distorsioni el funcionament de la mateixa.

Fet imposable.

L'Impost sobre transmissió de béns immobles entre vius és de naturalesa indirecta i ha de gravar les transmissions patrimonials oneroses i lucratives de béns immobles i la cessió de drets reals sobre els mateixos, únicament entre vius, és a dir, exclòs el cas de successió hereditària.

Són transmissions patrimonials subjectes a aquest impost les transmissions de tota classe de béns immobles a títol oneros o lucratiu, entre vius, així com tota cessió de tota classe de drets reals que recaiguin sobre els mateixos.

La quota es podria fixar entre un 1 i un 2 per 100 sobre el valor de la transacció.

Observacions.

Es preveu un període transitori en el qual totes les transmissions realitzades abans de l'aplicació de l'impost que no s'hagin elevat a públiques, i en què no es pugui al·legar prescripció, es podran presentar davant l'Administració o elevar-se a públiques per tal de justificar la no procedència de l'impost.

Implantació i incidència en la recaptació.

Tenint en compte la necessitat d'una base d'informació sobre els valors de béns immobles, resulta difícil la introducció d'aquesta figura abans de l'exercici 1996. Igualment resulta complex establir una aproximació a la capacitat recaptatòria que pot aportar en els moments inicials de la seva aplicació, encara que amb un tipus de l'1,5% es pot estimar entorn als 400 milions de pessetes la recaptació que es pot aconseguir.

2- Impost sobre l'activitat econòmica (1995).

L'Impost sobre l'activitat econòmica no és un gravamen totalment nou sinó que és un impost ja aplicat pels comuns sota el concepte de radicació. La intenció

d'aquesta nova regulació és intentar uniformitzar els criteris vigents en l'actualitat, que són molt dispers, per tal de no causar distorsions econòmiques ocasionades pel diferent gravamen que suporten els subjectes passius de l'impost, que està en funció de la ubicació de la seva activitat.

Aquest criteri únic també permetrà una simplificació en la gestió de l'impost i una major recaptació.

Cal tenir en compte la potestat tributària dels comuns establerta per la Llei qualificada de delimitació de competències dels comuns, de 4 de novembre de 1993. No obstant, es preveu la possibilitat que els comuns puguin aplicar un recàrrec a la quota resultant de l'impost, fixant-se per llei els valors màxim i mínim entre els quals podrà oscil·lar aquest recàrrec.

Fet imposable.

El fet imposable de l'impost està constituït per l'exercici de qualsevol activitat empresarial o professional segons les classificacions d'activitats econòmiques (nomenclàtor d'activitats comercials i econòmiques).

S'estableixen diferents indicadors de l'activitat que es valoren segons un criteri establert a priori. El subjecte passiu farà una declaració prèvia on hi constaran les dades de l'activitat que realitza i, en funció de les mateixes, s'obtindrà la quota a satisfer.

Aquest impost no suposa la creació d'una figura tributària totalment nova sinó que només persegueix la unificació de criteris respecte a l'impost sobre radicació existent actualment.

No es disminueix la potestat tributària dels comuns donat que podran incidir sobre l'import total del deute a satisfer i continuaran recaptant el tribut. No obstant, cal aclarir la potestat tributària dels comuns per tal de no ocasionar una duplicitat impositiva, donada la sobirania pròpia de percebre l'impost sobre radicació per part dels comuns.

Implantació i incidència en la recaptació.

L'aplicació d'aquest tipus d'impost és relativament senzilla quant a la introducció i gestió del mateix, encara que requereix disposar d'un cens suficientment ampli i fiable d'activitats professionals i empresarials i d'indicadors objectius en els quals basar la determinació de la base imposable. Igual que en alguna de les altres figures impositives considerades, exigeix també una administració coordinada amb els comuns. Ateses aquestes restriccions i la necessitat de desenvolupar la llei i el reglament corresponents, s'ha de considerar aquesta figura com aplicable per a l'exercici 1996, en el més favorable dels casos.

Per altra banda, es pot afirmar que encara que la potència recaptatòria d'aquest impost és elevada, resulta inviable fer una estimació quantitativa sense acotar mínimament les tarifes aplicables i els criteris a utilitzar per a la seva definició.

3- Impost de sojorn i sobre altres serveis turístics.

El sector turístic ha estat un receptor directe de les millores i inversions realitzades pel sector públic andorrà. Així, els principis d'equitat del sistema tributari d'Andorra i d'eficiència en l'assignació dels recursos, recomanen que les noves figures que s'hagin d'implantar siguin selectives i que permetin traslladar la incidència del tribut al beneficiari efectiu del servei, de tal forma que no en resulti perjudicada la societat andorrana i que el diferencial fiscal entre el Principat i els estats veïns no es vegi excessivament alterat.

L'adaptació a la Constitució i l'adequació tributària al nou marc establert per la mateixa en el seu article 37, així com la contribució al finançament de les campanyes de promoció i publicitat exterior realitzades pel Govern, motiven la regulació i la implantació d'aquest tribut, acotat a l'exponent més clar del sector turístic que són els establiments hotelers i les pistes d'esquí. La repercussió de l'impost garanteix que la incidència del mateix recaigui sobre els qui ho han de suportar. Per altra banda, el diferencial de la fiscalitat en relació als estats veïns permet la correcta assignació dels recursos.

Per últim, val a dir que el primer any de funcionament de tota figura impositiva comporta unes deficiències en la seva implantació, com són el control i el costos indirectes que pot comportar el rodatge. Per aquest motiu, s'ha previst un règim transitori que garanteixi la correcta aplicació de l'impost des de la data d'entrada en vigor.

Fet imposable.

Aquest impost de naturalesa indirecta grava els serveis d'hostaleria i de les pistes d'esquí.

Constitueix el fet imposable la utilització d'aquests serveis per part dels usuaris finals, amb independència de si es cobra o no per part de les persones que el presten als usuaris finals.

Donada la naturalesa indirecta d'aquest tribut es fixa una obligatorietat de repercussió del mateix, garantint la incidència d'aquest impost en l'usuari final del servei.

Les quotes s'hauran d'exigir per persona i nit que pernocti en un establiment d'hostaleria, i per persona i dia que adquireixi un forfait o un abonament d'utilització de les pistes d'esquí. Les quotes són entre 50 i

100 pessetes, segons la classificació administrativa, lloc d'ubicació i d'altres indicatius de la qualitat del servei.

Per a una major simplicitat en el funcionament de l'impost, s'estableix una possibilitat bastant avantatjosa, que consisteix en un sistema d'estimació objectiva, basat en mòduls que determini el Govern calculats segons una classificació administrativa i uns índexs d'ocupació que intentaran recollir la situació actual del sector.

Aquest impost recau exclusivament sobre els serveis turístics oferts pel Principat, i per tant, sobre els usuaris dels mateixos, els turistes.

És un impost que no presenta dificultats importants en la seva aplicació, ni tampoc suposa un augment significatiu en el preu dels serveis prestats, mentre que permet augmentar els ingressos de l'estat.

Abans de la seva aplicació, s'intentarà assolir un consens amb els subjectes passius de l'impost, és a dir, amb els empresaris hotelers i de les pistes d'esquí, per tal d'aconseguir que la implantació de l'impost no presenti cap tipus de problema.

Implantació i incidència en la recaptació.

La implantació i administració d'aquesta figura impositiva no planteja dificultats importants i resulta viable incorporar-la amb efectes a l'exercici 1995. Seria possible negociar amb la representació dels empresaris hotelers i de les pistes d'esquí la millor opció per a la seva aplicació.

L'aplicació d'aquesta figura amb els valors oscil·lant entre els marges anteriorment indicats, pot proporcionar una recaptació entorn als 250 milions de pessetes, d'acord amb una estimació basada en hipòtesi molt prudents: ocupació mitjana dels establiments hotelers d'un 35% i període d'obertura de 330 dies anuals.

El Govern entén que aquest programa d'actuació legislativa conté elements imprescindibles per continuar assumint amb responsabilitat el mandat de governar. I tot això, per les raons següents:

Primer: Completa el desenvolupament de la Llei d'ordenació del sistema financer, i del sistema de coeficients que aquesta preveu, per tal de salvar el període de trànsit cap un sistema fiscal nou, modern i diversificat.

Segon: Inicia, a nivell pràctic i concret, i d'acord amb el Pla d'accions, la legislació sobre nous sectors econòmics, que per una banda han de ser el futur de l'economia andorrana i per l'altra permeten d'iniciar la diversificació de figures fiscals, que no han de concentrar-se —per imperatiu legal i per bon criteri d'hisenda pública— en uns pocs sectors.

Tercer: Garanteix al sector públic la capacitat de realitzar un cert nivell d'inversions, imprescindible per acompanyar el procés de canvi que ha de realitzar el sector privat de l'economia.

Quart: Ha de permetre de mantenir el nivell d'endeutament en relació al PIB en uns límits tolerables, sense traslladar a generacions futures els costos del nostre benestar actual.

Cinquè: Inicia en l'àmbit fiscal el camí del compliment de l'article 37 de la Constitució, és a dir, el principi de generalitat en la distribució de les càrregues tributàries.

Ja vaig dir en el seu moment, i avui ho repeteixo, que ni jo, ni el Govern, ni l'AND hem volgut caure una posició dogmàtica de fer d'aquest programa un bloc tancat de tot o res. Tot és negociable mentre es respectin les línies fonamentals, l'esperit de les argumentacions plasmat en les propostes, que hem volgut deliberadament detallar—encara ho podem fer més—per tal de demostrar que el Govern ha treballat seriosament, de manera coherent, amb un nivell de detall important.

La reflexió, la preparació i l'elaboració dels programes en curs o a punt d'iniciar-se, com el que els presentem, no s'improvitzen i qui improvitzi farà un mal favor al país i a l'Administració, que ha de posar-los en pràctica. I això és més cert quan es parla de programes de reforma i de renovació de calat tan fons com el que proposem.

El Govern està obert a negociar aquest programa, que passa necessàriament per una implicació directa de qui en pugui assumir tot o part, al Govern, condició sense la qual tota estabilitat és difícil.

No voldria acabar sense agrair al Grup Parlamentari de l'Agrupament Nacional Democràtic el suport que ens ha donat i ens està donant, en circumstàncies difícils a voltes.

Tampoc vull deixar d'agrair públicament al Govern la lleialtat i el treball que els vaig demanar quan varen pendre possessió del seu càrrec i, especialment, als ministres que més han hagut de soportar el clima de crispació irrespirable a que alguns semblen disposats a abocar-nos, fins i tot tirant als gossos l'honor de persones que han servit o serveixen molt dignament l'Estat andorrà.

I deia, a mig discurs, que no hi ha més dignitat que la de la coherència, la de la responsabilitat i la de la fidelitat. Posant a disposició de la Cambra el nostre càrrec amb aquest programa penso que no fem més que obeir a aquestes tres línies d'actuació. No estic segur que aquesta hagi estat la línia de tothom, en els fets que és el que compta, i no en les paraules.

Moltes gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Abans de suspendre la sessió voldria matisar un punt sobre l'exposat que ha fet el Sr. Cap de Govern —suposo que per un lapsus— Quan a fet referència als projectes de llei d'ENADE, de monitors d'esquí, diposits... en realitat han estat tramesos al Consell però no estan encara en tràmit parlamentari vist que Sindicatura encara no les ha examinat.

Se suspèn la sessió fins demà, dia 25 de novembre de 1994, a les 16h.

(Són les 18h20)

El dia 25 de novembre de 1994, dijous, a les 16h es reprèn la sessió, amb assistència de tots els membres del Consell General.

El M.I. Sr. Síndic General:

Reprenem doncs la sessió. Recordo que el procediment a seguir és l'intervenció dels grups parlamentaris i acte seguit la votació de la qüestió de confiança.

El temps per grup parlamentari és de quinze minuts.

Pel Grup Mitx: passo la paraula al Sr. Vicenç Mateu.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Aviat farà un any, s'iniciava la primera legislatura constitucional. Amb la Constitució, el poble andorrà assolí la majoria d'edat i esdevenia plenament responsable del seu futur. Calia, doncs, fer un esforç important per assegurar la solidesa de les noves institucions i assegurar la governabilitat del país. Calia fer mostra de maduresa política en un moment on des d'observatoris foranis es seguia amb atenció la transformació del nostre estat. Calia maduresa per arrencar la Constitució amb bon peu, per afrontar la reorientació i impulsar la recuperació econòmica, per millor cohesionar la societat andorrana, per obrir el nostre país a l'exterior i per iniciar una decidida tasca de govern. Per tot això, Iniciativa Democràtica va decidir atorgar el seu suport en la investidura a la minoria majoritària del Consell General, a l'Agrupament Nacional Democràtic i al seu candidat a Cap de Govern, el senyor Oscar Ribas.

Desobeint els que aleshores ja preveien un desenllaç incert per la futura majoria, Iniciativa Democràtica va valorar el que per a una nova força com nosaltres podia representar l'associar-se amb aquells que simbolitzaven el passat, amb aquells que ja havien liderat ante-

riors projectes demostrant la seva manera de fer i la seva capacitat per fer-ho. Vàrem creure, però, que calia avantposar per sobre de tot la necessitat de governabilitat i d'estabilitat institucional i vàrem pensar —erròniament— que la resta de forces també ho faria així. Hi vàrem perdre moltes plomes, en aquest gest d'honestat política: La capacitat d'illusió, d'esperança, de renovació, el missatge de futur del nostre partit jove van ésser en part sacrificats. Va ser un acte de responsabilitat que vostès, senyors de l'AND, potser no han sabut valorar degudament.

Malauradament, però, després de contemplar el curt trajecte en el que ens ha estat donat de caminar conjuntament, lamentem haver arribat a la ferma conclusió que hem estat nosaltres els únics en creure de veritat en la necessària governabilitat i estabilitat de les institucions.

Com és públic i notori, i possiblement com a conseqüència del trencament produït en l'autoanomenat bloc constitucional la tardor passada, la relació entre els dos altres socis d'investidura, el propi Agrupament Nacional Democràtic i Nova Democràcia, ha estat des del primer dia —en que la discussió sobre el masoquisme feu acte de presència en aquesta sala— la del gos i el gat. Vostès, senyors de l'AND i de Nova Democràcia no s'han volgut entendre. I si dues persones o dues formacions polítiques no volen entendre's, acaben per no fer-ho; i si volen esbarallar-se, de ben segur que també ho acabaran fent.

I perdonin, però així ha estat. La seva manca d'entesa ha viciat el funcionament d'aquesta Cambra, ens ha relegat al paper de figurants en el drama de les seves relacions i ens ha ratificat en el que no s'ha de fer. Caldrà ara que cadascú n'assumeixi les pròpies responsabilitats.

Senyors de Nova Democràcia: no es pot invertir un Cap de govern per envestir-lo el mateix dia; no se'l pot votar per rostir-lo —i perdonin l'expressió— a la que es pugui, provocant el conflicte constant i la pèrdua de credibilitat i de confiança interior i exterior en el Govern.

Senyors de l'Agrupament Nacional Democràtic: no es pot governar creient-se en possessió de la veritat, ni amb el convenciment de nosaltres o el caos, de que nosaltres anem a lo nostre i ells no tindran altre remei que apuntar-s'hi. No es pot governar un estat parlant amb la premsa però no amb els parlamentaris que hem estat sovint, per la seva especial manera de fer, els darrers en assabentar-nos de decisions prou importants i en les que hi teníem alguna cosa a dir. No es pot governar des de l'arrogància; des de la idea que només n'hi ha un de camí, des del convenciment que ho fan

tot bé i que a veure si tindran allò que cal tenir per carregar-s'ho.

I no ens val l'argument que no hem entès la separació de poders, que un govern no pot consultar-ho tot, que no es pot estar alhora a la majoria i a la oposició; no és això. No és això el que ara se'ls recorda i que repetidament se'ls ha dit. Són vostès els qui no han entès el que significa governar en minoria.

Segur que no sempre és fàcil, però amb Iniciativa Democràtica, vostès no han sabut mostrar la sensibilitat necessària vers les nostres demandes i consideracions programàtiques. No han sabut mantenir l'esperit de col·laboració que haurien trobat en nosaltres des d'un inici. Han volgut anar a la seva.

Permeti'm senyor Cap de Govern, de dir-li que pel que fa a la relació amb el nostre Grup, vostès han confós l'educació amb la candidesa. Iniciativa Democràtica és un partit radical en els continguts, amb la radicalitat que avui en dia necessita Andorra per dir prou a certes pràctiques, però moderat en les formes, convençut que el diàleg, la capacitat de consens, la racionalitat i el defugir els prejudicis personals o de grup han de ser els criteris rectors de l'actuació política. Moderació en les formes no vol dir, però, haver de passar per damunt de tot i amb qualsevol cosa, haver de passar amb continues promeses del que faran més endavant però sense una clara disposició d'escoltar i sobretot considerar el que se'ls estava dient.

Senyor Ribas, nosaltres SI hem respectat el principi de la bona fe. Lamento constatar que no ho han entès, convençuts potser de la necessària convergència messiànica amb les seves realitzacions, les seves prioritats i les seves maneres de fer malgrat l'escassa illusió que han estat incapaços de transmetre als seus propis funcionaris i al conjunt del país.

És clar que cadascú analitza la conducta dels altres des del que ell mateix faria en el seu lloc. Potser per això el seu grup no ha volgut o no ha sabut entendre la nostra posició. Si alguns de vostès, des d'una concepció totalitària pensen que nosaltres només fem que nosa, que vostès sols ja ho fan sempre bé, no entenem com ens demanen encara per a vostès la confiança que no els ha vagat de dir que no ens tenen.

Els avisàvem que el nostre suport els havia sortit molt barat fins ara i no ho entenien. Potser l'enginyeria interior de l'AND els ha impedit la sensibilitat suficient vers les nostres propostes.

I és clar que han fet coses, i algunes importants. I cal reconèixer-ho. Però és cert també que moltes altres que vostè va citar ahir venen donades per la mateixa dinàmica de l'Administració, pel disseny polític no del

Govern sinó de funcionaris responsables. I altres són el fruit d'una voluntat de cooperació de totes les forces del Consell General —també de l'Agrupament Nacional Democràtic, ben entès— i que ha permès la unanimitat a la que ahir es referia que no és precisament el resultat, senyor Ribas, de lo bé que vostès ho havien preparat.

Associen la qüestió de confiança a un programa d'acció legislativa. Presenten un programa realista i valent i aquest és un gest que els honora.

Tampoc nosaltres volem un telepredicador, senyor Ribas; hem reivindicat i reivindiquem que es diguin les coses pel seu nom. Iniciativa Democràtica Nacional, fidel al compromís contret amb els electors i amb tots els ciutadans d'Andorra podria perfectament assumir el programa d'acció legislativa que ens proposem. Ja els avancem, com ho hem fet en altres ocasions defugint la demagògia fàcil que porta a acceptar la necessitat de noves fonts d'ingressos no miraculoses en converses informals, per rebutjar-ho després públicament, que donaríem suport a un programa d'actuació d'aquesta mena. Però és que ja varem donar suport a un altre programa que ens van presentar, en la sessió d'investidura. Nosaltres varem ésser sensibles a les seves propostes i als discursos que reclamaven la governabilitat i l'estabilitat institucionals; en canvi, vostès no ho han estat a les nostres remarques, i amb la seva actuació han provocat la inestabilitat.

I no és pas pel programa d'actuació legislativa que no els podem atorgar la confiança, sinó precisament per allò pel que no ens la demanen, per allò que no han fet.

En efecte, el Govern ha tramés al Consell tot un seguit de propostes que entenem són per a vostès prioritàries. Entre aquestes no s'hi troba la reforma del codi de la nacionalitat, ni una política global en matèria de medi ambient, ni fins fa una setmana, un cop ja en tràmit la qüestió de confiança, cap voluntat decidida de governar sense inhibir-se per desbloquejar l'accés a l'habitatge o per fer respectar la legalitat vigent, principi que si no m'erro és fonamental en l'Estat de dret.

Però per què han esperat fins ara per governar? Per què no governar com darrerament ho han fet des del primer dia? Prenent decisions davant els bancs i davant els comuns, assumint la responsabilitat que els pertoca, amb una mica més de diàleg, això sí, escoltant la resta de formacions polítiques? Si ho haguessin fet, nosaltres els hauríem ajudat. Gustosament els hauríem ajudat si vostès ho haguessin volgut pel que fa a la reforma del codi de la nacionalitat, l'ordenament del territori, la revisió de la llei de transferències, el desenvolupament constitucional dels drets i llibertats fonamentals, l'asso-

liment de l'equilibri pressupostari, la construcció d'una comunitat social integrada i amb clares senyals d'identitat. Però no s'han deixat ajudar. Vostès han anat a la seva. Han cregut fer el que havien de fer com ho havien de fer i quan vostès creguessin convenient de fer-ho, sense el més mínim dubte respecte a la seva actuació i volent encara donar lliçons a qui només volia avançar amb vostès.

Estaven massa atrafegats en la mútua desqualificació amb Nova Democràcia o en el pacte límbic amb el grup dels tretze o perdó, dels cinc més quatre més quatre—segons calgui criticar o assumir responsabilitats—per atendre el que de forma reiterada i constant se'ls anava recordant. La confiança que inicialment els vàrem donar per la investidura amb el sacrifici que molt em sembla no han entès, havien de guanyar-se-la dia a dia. No ha estat així, senyor Ribas, ens ha agradat sentir que no es creien en possessió de la veritat. Potser se n'adonen massa tard. Tant convençuts estaven de ja fer-ho bé que els ha relliscat el seu propi eslògan, fem-ho bé. A la fi, han aconseguit, malauradament, fer-ho malbé.

Iniciativa Democràtica Nacional votarà No a la qüestió de confiança. Per coherència, per responsabilitat, per fidelitat vers tots aquells que ens atorgaren el seu vot. Perquè nosaltres ja només ens fixem en els fets i cada cop menys en les paraules.

Moltes gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula a l'Agrupament Canillo-Massana: Sr. Garrallà.

El M.I. Sr. Josep Garrallà:

Gràcies, Sr. Síndic.

Sr. Cap de Govern, el vostre discurs programa del passat mes de gener era ple de declaracions de bones intencions i d'ofertes de consens i col·laboració i així ho vàrem reconèixer en la nostra intervenció del mateix dia.

També varen reconèixer que el podríem subscriure o acceptar en un alt percentatge o, com a mínim, podríem seure en una taula per discutir-ne i ben segur que ens seria relativament fàcil posar-nos d'acord en la majoria dels temes. Lamentem no haver tingut gaires ocasions de comprovar-ho.

Volem recordar tres de les vostres declaracions d'aquell dia, una de les quals vàreu repetir en la vostra intervenció d'ahir:

Primera citació: "col·laboració de poders que, fins que no s'inventi res més, és la base de la pròpia democràcia".

Segona citació: "és sa i és bo que en els grans temes d'estat la força política més votada intenti ultrapassar l'estricta majoria qualificada".

Tercera citació: "molt properament, des del Govern si som escollits i des del Grup Parlamentari que li dona suport, els proposarem un pacte ampli de reordenament del sistema fiscal".

Sentim molt haver de constatar que passats deu mesos de legislatura no hem rebut veritables senyals de voluntat de consens ni de col·laboració per part del Govern i prova del que diguem son les dues reunions celebrades amb vostè i amb el Ministre de la Presidència per consensuar el Projecte de pressupost per l'any 1995.

En la primera d'aquestes reunions ens vàreu avançar les grans xifres del pressupost sense aclarir-nos amb quins ingressos pensàveu equilibrar-lo. Durant la segona reunió, un mes més tard i poques hores abans de presentar-lo a Sindicatura, per a la seva tramitació parlamentària vàrem reveure les grans xifres i ens vàreu enumerar algunes de les lleis que farien possible equilibrar en part el pressupost, sense que, per la nostra part, en poguéssim veure el contingut de les mateixes.

En aquella mateixa trobada ens vàreu precisar que per a les partides del Projecte de pressupost que no fossin del nostre grat, ja tindríem ocasió d'esmenar-les durant el tràmit legislatiu.

Com podreu reconèixer aquesta no és una bona manera de consensuar un Projecte de pressupost.

No teníem intenció de parlar del contingut del Projecte de pressupost, però no estem d'acord amb la vostra afirmació respecte a l'esforç de contenció de la despesa de funcionament, segons vostè + 1%. Si descomptem les despeses financeres d'un i altre any, la despesa de funcionament té un increment real del 12,30%.

Volem insistir, una vegada més, sobre quina és la nostra postura pel que fa al marc tributari:

Primer: Pensem que cal controlar al màxim les despeses de funcionament de l'Administració, a la vegada que esdevé urgent fer una reestructuració de la mateixa. Els serveis que presta l'Administració els han de pagar els usuaris al seu preu real, establint un sistema de subvenció per als casos de necessitat. No podem continuar amb una política assistencial injustificada i de serveis gratuïts.

Segon: És necessari establir i consensuar, diguem be consensuar, prioritats en les inversions a curt, mig i llarg termini.

Tercer: Cal optimitzar les fonts d'ingressos avui existents, i posar en marxa les de nova creació.

Una vegada esgotades totes aquestes possibilitats estem oberts a estudiar i consensuar un tipus d'imposició indirecta, a través d'un sistema de recaptació que comporti un cost reduït.

Per la recaptació d'altres tipus d'ingressos provinents d'una imposició indirecta, en la nostra intervenció del mes de gener passat insinuàvem una manera fàcil i a la vegada exempta de costos, utilitzant la col·laboració de la Cambra de Comerç, Indústria i Serveis, i els col·legis professionals.

Cada gremi o sector econòmic s'encarregaria de la distribució proporcional i equitativa entre els seus membres, d'acord amb la seva capacitat sense que hi hagués cap intervenció estatal, conservant la confidencialitat econòmica de les empreses privades.

El Pla estratègic i el Pla d'accions reconeix com una de les capacitats fonamentals d'Andorra la possibilitat d'oferir un diferencial fiscal substancial. Nosaltres pensem que aquest diferencial fiscal s'ha de mantenir amb la finalitat d'atreure més turisme vers al nostre país, doncs no hem d'oblidar que el turisme és avui una de les nostres principals fonts d'ingressos.

Sr. Cap de Govern el dia del vostre discurs programa no us vàrem atorgar la nostra confiança, i no obstant això us vàrem prometre una oposició seriosa i constructiva.

A finals de la segona sessió parlamentària no pensem haver traït aquella afirmació inicial, i estem convençuts que hem mantingut la mateixa coherència del primer dia, i això ha quedat demostrat amb el nostre treball en les diferents comissions i en els plens d'aquesta Cambra, molt sovint al costat del vostre Grup Parlamentari.

Avui ens atrevim a dir, ja que és cert, que l'Agrupament Canillo-Massana hem votat més vegades en el mateix sentit que el vostre Grup Parlamentari que el vostres socis d'investidura demostrant que la vostra afirmació de la coalició del NO no és certa, els fets en donen testimoni suficient.

No voldríem acabar la nostra intervenció sense parlar de responsabilitat política, responsabilitat política de la que tant s'ha parlat durant aquests últims dies, sobre tot, per part dels grups parlamentaris que han provocat la situació d'inestabilitat que avui ens porta a aquest debat.

És bo que recordem avui, Sr. Cap de Govern, que els vostres socis d'investidura, que amb frases com: "el nostre vot és un vot de corresponsabilitat en la lluita contra la crisi econòmica" o be "hem decidit recolzar amb els nostres vots, per un sentit de responsabilitat" afirmacions que ja deixaven seriosos dubtes al President del vostre Grup Parlamentari, quan en la seva segona intervenció de la mateixa sessió d'investidura deia:

"Només demanàriem que aquesta aposta que sembla que fan per la governabilitat es mantingui al llarg de tota la legislatura".

Com dèiem abans, Sr. Cap de Govern, aquests socis d'investidura el mateix dia que ajudaven al naixement del vostre Govern, li donaven l'extremunció.

L'agrupament Canillo-Massana sempre ha sabut prendre les seves responsabilitats i, en aquest sentit, pensem que no hem de rebre lliçons de responsabilitat política.

Com ja hem dit anteriorment, aquesta responsabilitat ha quedat palesa en les nostres intervencions i votacions tant en les diferents comissions parlamentaries, com en els debats en el si del Consell General.

Entendreu que en coherència amb el nostre discurs del dia de la vostra investidura, avui tampoc us atorguem la nostra confiança.

Conscients que el país demana solucions no estalviarem esforços per assegurar, en el seu cas, la governabilitat i trobar l'alternativa seriosa i responsable que vostè assegura que no existeix, donant suport a totes aquelles decisions que creiem beneficioses per a Andorra.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula al Sr. Antoni Cerqueda, per Coalició Nacional Andorrana.

El M.I. Sr. Antoni Cerqueda:

M.I. Sr. Síndic,

M.I. Senyora,

M.I. Senyors.

Sr. Cap de Govern, ahir vam escoltar atentament les seves paraules i ens vam assabentar de les excel·lències de la seva acció de govern. Ara, si us plau, escolti la nostra visió dels fets.

Per començar, una puntualització. El proppassat mes de juny, els grups parlamentaris Unió Lliberal, Agrupament Canillo-Massana i Coalició Nacional Andorrana van trametre a l'Agrupament Nacional Democràtic i al Govern un document signat conjuntament pels tres grups en el qual es manifestava la voluntat de participar en un pacte nacional sota un esquemàtic programa de govern amb la condició de procedir a una remodelació total del Govern, inclosa la figura del Cap. No es pot dir, per tant, que no va tenir resposta al seu oferiment de pacte nacional.

El passat mes de gener l'Agrupament Nacional Democràtic, lliure i democràticament, va decidir acceptar el suport d'altres dos grups parlamentaris amb la finalitat d'obtenir la majoria necessària en la sessió d'investidura. Aquesta majoria no va obtenir, ja llavors, la nostra confiança. La nostra posició no ha variat. El seu projecte de govern no ha tingut mai la confiança de Coalició Nacional Andorrana. Aquest posicionament polític coherent, lliure i democràtic no ens fa sentir, en absolut, ni responsables ni partícips del deteriorament de la situació política actual que ha estat ocasionada per les seves pròpies decisions polítiques.

Sabent que no comptava amb el recolzament majoritari d'aquest Parlament, vostè va voler ésser Cap de Govern amb uns pactes que han donat el resultat d'una situació insostenible, donant a la ciutadania una absoluta sensació d'inseguretat política quan, avui i ara, precisament, el que reclama la nostra població és serenitat i confiança. I no ens digui que vostè ha propiciat el pacte i el diàleg, perquè amb aquesta Cambra la seva ha estat una actitud de total distanciament oblidant, creiem que voluntàriament, que la nostra Constitució estableix un règim parlamentari. Tampoc pot presumir, com ho feia ahir, de les seves iniciatives legislatives que han merescut l'aprovació d'aquest Consell General.

En primer lloc, s'ha de dir que les seves iniciatives han estat ben poques. La major part de la seva relació d'ahir han entrat, tot just, en el plaç dels darrers quinze dies. Altres encara no estan en tràmit parlamentari. I la resta, són, tan sols, promeses. I aquelles que han estat aprovades per aquesta Cambra, han estat el resultat de la col·laboració de tots els grups parlamentaris amb l'aportació de les seves esmenes i, principalment, una demostrada voluntat de participació positiva. Així, doncs, l'èxit, si n'hi ha, no és exclusiu de vostè. En tot cas és el resultat d'una tasca comuna, de tots, al servei del nostre país.

I ara permeteu-nos, Sr. Cap de Govern, que us expliquem el perquè de la nostra manca de confiança en el vostre projecte econòmic.

Repetides vegades, en el discurs-programa de la sessió d'investidura, en la vostra intervenció d'ahir i en diversos mitjans de comunicació, heu fet esment a la intenció d'obtenir nous ingressos per equilibrar el pressupost. Amb aquest objectiu Coalició Nacional Andorrana hi està plenament d'acord i així ho vam manifestar en el nostre programa electoral i ho hem continuat dient en totes les ocasions que se'ns han presentat. La divergència està en determinar la forma d'obtenir aquests ingressos addicionals.

Segons la seva opinió, l'equilibri pressupostari s'assoleix bàsicament gràcies a l'establiment d'un Pla d'imposició general indirecta. El que més ens sobta, però, és el fet que en el seu discurs d'investidura vostè mateix ens digués, i llegeixo paraules textuais: "som molt conscients que Andorra ha de continuar preservant un diferencial fiscal substancial, perquè és un dels principals actius de la nostra economia" i afegeix "La introducció d'aquesta nova legislació impositiva ha de permetre preservar-ho".

Final de citació.

Doncs bé, Sr. Cap de Govern, ens agradaria que ens expliqués com s'ho vol fer perquè Andorra no perdi el preuat diferencial fiscal que ara la distingeix, amb l'aplicació d'impostos que vostè s'entossudeix en defensar. No seria millor abans de parlar d'impostos, veure quins resultats es podrien obtenir a través de l'esgotament d'altres vies alternatives no impositives, algunes de les quals vostè mateix incloïa en el seu discurs-programa? Les modernes teories econòmiques que defensen el funcionament de l'economia de mercat aposten clarament per la desregulació i la disminució de les càrregues fiscals amb l'objectiu d'estimular l'economia productiva.

Per altra banda, també ens agradaria que ens expliqués quin interès hi ha al darrer de la seva insistència per obrir les portes a un sistema fiscal generalitzat, tot i que sigui indirecte, quan tots sabem que en la situació econòmica actual la major part dels sectors productius d'Andorra no el podrien suportar. La inquietud que les seves propostes fiscals generen en els diferents sectors econòmics és avui palesa a nivell de carrer. Especialment greu és la preocupació en els sectors turístics, motors de l'economia del país, que temen una forta davallada de la seva competitivitat si s'introdueix una imposició sobre els serveis que presten.

Així mateix, en el projecte que ahir ens vau presentar vau oblidar, un cop més, el sector primari, humanament molt important. Els agricultors i ramaders mostren proves de malcontentament i es tornen amenaçadors.

És, tal vegada, que manca imaginació, per aconseguir ingressos per altres vies no impositives, i s'opta per la via fàcil de creure cegament en tot allò que els experts de fora, no coneixedors de la realitat del país, ens aconsellen.

Certament, i en això estem d'acord, Andorra necessita incrementar les seves fonts d'ingressos que permetin aturar l'espiral deficitària en la qual ens trobem. Perquè això sigui així, hi ha dos camins: un és incidir sobre la despesa pública, racionalitzant-la i controlant-la al màxim. L'altra és incidir sobre les fonts d'ingressos. I en aquest darrer punt, com ja hem dit abans, és on discrepem perquè continuem pensant, Sr. Cap de Govern, que Andorra té la capacitat suficient com per aconseguir aquestes noves fonts d'ingressos sense recorre a la via impositiva generalitzada que vostè ens proposa.

Ja en el seu moment suggeríem uns quants punts concrets amb el correcte seguiment dels quals es podia assolir l'equilibri pressupostari. Aquests punts eren, per fer memòria, els següents:

- no ajornar per a exercicis futurs les obligacions concretes amb anterioritat, coneixent així en cada moment el grau d'endeutament real.
- identificar i avaluar les despeses preferents: educació, sanitat, justícia, infraestructura viària, etc...
- aplicar tècniques pressupostàries per programes i objectius, destinades a controlar l'eficàcia de les despeses efectuades.
- fer més eficaç l'Administració Central.
- vetllar perquè tota despesa pública serveixi per augmentar la riquesa.
- intentar que la despesa pública sigui estable i constant, evitant tendències inflacionistes.

A més, li proposàvem altres fonts d'ingressos a part de les que vostè incloïa en el seu discurs-programa com són:

- l'establiment d'un timbre fiscal que gravaria els actes jurídics documentats.
- la liberalització selectiva i controlada del sector financer.
- la creació d'un marc legal que permeti l'establiment de societats no residents i d'exportació de serveis.
- les residències passives, separant a nivell impositiu les persones jubilades d'aquelles que estan en actiu.
- els ingressos derivats de l'explotació dels jocs d'atzar, entre d'altres, que, com la Llei de marques vostè ha recollit en el seu programa.

Estem convençuts que amb l'aplicació de totes aquestes mesures que li hem citat no seria necessari recorre a un sistema impositiu i no s'anul·laria així una de les capacitats fonamentals o un dels actius més importants que té l'economia andorrana i que ens ha de permetre continuar sent competitius en el futur: el diferencial fiscal.

I, a més, no creiem que l'equilibri pressupostari que vostè anuncia es resolgui tan sols amb l'aplicació d'un sistema impositiu generalitzat, si la tònica dominant de les actuacions és la mala previsió i l'estudi incomplet del nivell de necessitats reals del país. Per aquest motiu ens trobem davant d'un conjunt d'infraestructures sobredimensionades, un exemple de les quals és el nou hospital, el cost final del qual ha augmentat considerablement respecte als estudis de previsió de costos.

Creiem seriosament, Sr. Cap de Govern, que vostè sap igual que nosaltres que l'economia andorrana és una economia fortament depenent i que està basada fonamentalment en el comerç i en els serveis. Així, doncs, per recuperar l'activitat econòmica s'ha de potenciar l'economia productiva i desenvolupar l'Andorra de serveis de qualitat. La nostra opinió és que Andorra ha de tirar endavant gràcies a l'assoliment total d'un entorn de qualitat en la prestació dels serveis.

Avui, pràcticament la totalitat de les organitzacions empresarials competeixen, d'una o altra manera, en l'àrea dels serveis i es fa fins i tot difícil trobar un sector on el servei no sigui important.

L'interès per la qualitat del servei ha demostrat ser una estratègia guanyadora en molts països, perquè amb un servei de qualitat tothom guanya. Guanyen els clients, guanyen els empleats, els directius, els accionistes, la comunitat i, en definitiva, guanya el país. Les empreses que ostenten una alta participació de mercat aconseguida per la via de l'alta qualitat es beneficien de les economies d'escala i d'ingressos més alts generats pels alts volums de vendes i pels alts nivells de preus que fixen. Si aconseguíssim aquest objectiu els impostos no serien tan necessaris com vostè ens vol fer creure.

Un altre punt important per fer créixer l'activitat econòmica del país és la innovació, perquè les empreses assoleixen avantatges competitius mitjançant actes d'innovació enfocats en el sentit més ampli que inclou tant les noves tecnologies com les noves maneres de fer les coses. Cal que les empreses de futur es caracteritzin per la flexibilitat, la diversitat, la descentralització i, com ja hem dit, per la innovació i la qualitat dels serveis.

L'acció de govern, perquè sigui eficaç, ha de generar confiança a les institucions i, sobretot, als ciutadans. I és precisament de confiança en l'acció de govern del

que avui estem parlant. Vostè diu que el Govern ha actuat amb realisme, defugint la demagògia. Nosaltres creiem que governar amb realisme no està en absolut renyit amb generar confiança, amb proposar expectatives de futur i dur-les a terme.

Vostè diu que l'únic important són els projectes i no les persones. Nosaltres creiem que la capacitat de generar confiança requereix un estret lligam entre projectes i persones. Projectes n'hi han molts, però el que cal són persones que puguin trametre confiança al país.

Permeti'ns, finalment, Sr. Cap de Govern, que fem una referència als darrers actes de força que el Govern ha dut a terme en front d'institucions i de sectors importants d'activitat econòmica. Quan un govern deixa de banda la via del diàleg i utilitza la força contribueix fortament a deteriorar el clima de confiança i provoca el desencís i, en molts casos, la crispació.

Per tot l'exposat, Sr. Cap de Govern, Coalició Nacional Andorrana no li atorgarà la seva confiança.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula al Sr. Jaume Bartumeu, per Nova Democràcia.

El M.I. Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies, Sr. Síndic.

El Cap de Govern ha decidit plantejar la qüestió de confiança sobre el que qualifica com un conjunt d'actuacions de transcendència i importància.

Però en la mateixa carta de tramesa que hem rebut els Consellers Generals, el Cap de Govern assenyala que la qüestió de confiança es presenta "...a la vista de les diverses manifestacions dels grups parlamentaris sobre el Projecte de pressupost per a l'exercici 1995."

Així doncs, tenim ja resumida en la carta d'acompanyament, la gran contradicció d'aquesta qüestió de confiança.

El Cap de Govern voldria fer una reedició del debat d'investidura del passat mes de gener sense tenir en compte el que han estat, en els darrers deu mesos, les relacions entre el Govern i els grups parlamentaris que van fer possible la seva investidura, d'una banda, i entre el mateix Govern i els tres altres grups parlamentaris que ja sigui amb l'abstenció —Coalició Nacional i Agrupament Canillo-Massana— o amb el vot en favor del seu propi candidat —UL— havien decidit, des del mateix dia de la investidura, una actuació política d'oposició.

El discurs d'ahir del Cap de Govern estava presidit per un fil conductor: l'àcida crítica vers els grups parlamentaris que hem exercit el nostre legítim dret a la discrepància.

El to general del discurs, fins i tot amb referències bèl·liques a l'artilleria, és ben contradictori amb la també reiterada queixa contra el contingut de la nostra ja famosa intervenció en el debat d'investidura del dia 19 de gener.

La referència repetida, gairebé obsessiva, a aquell discurs, ens podria fer lamentar que el projecte de llei sobre els drets d'autor no hagi estat encara adoptat per aquesta Assemblea, perquè, d'haver estat ja enllestit, el nostre Grup Parlamentari podria potser rebre així uns ingressos suplementaris.

Sentim causar-vos una nova decepció, Sr. Cap de Govern, però, avui, aquí, el que ens pertoca fer és una explicació, el més entenedora possible, dels motius polítics que ens han portat a retirar-vos la confiança.

No us espereu pas a escoltar de part nostra cap llarg etcètera que vingui a complementar amb tot luxe de detalls, com deïeu ahir, aquesta terrible injustícia que s'hauria gosat cometre per part d'alguns grups parlamentaris en criticar la política del Govern.

Si avui fóssim a l'inici de la legislatura hauríem de manifestar el nostre acord polític amb el conjunt d'actuacions que ens proposa el Cap de Govern.

Però, com ja hem dit fa un moment, han passat deu mesos i la confiança no es pot basar només en les bones intencions sinó en els fets concrets, en el caràcter i la capacitat política d'aquell que la sollicita.

En votar la seva investidura el dia 19 de gener, vam dir clarament, en aquesta mateixa sala, que Oscar Ribas s'hauria de guanyar la nostra confiança en funció de la traducció operativa i concreta de les propostes que figuraven al seu discurs programa per relançar l'economia i les finances públiques. Bona part d'aquelles propostes, ho vam dir el dia 19 de gener i, ho repetim avui, figuraven al programa de Nova Democràcia i l'aleshores candidat a Cap de Govern les acabava d'assumir com a pròpies.

També vam dir el dia de la investidura que seria en el debat pressupostari que s'haurien de consolidar i definir les bases en les quals descansaria la futura credibilitat de l'acció de govern.

El debat de globalitat del pressupost 1994, el dia 5 d'abril, i el debat posterior de les esmenes, en la sessió del Consell General del 19 de maig de 1994, ens van fer constatar i lamentar que Oscar Ribas no podia, o no volia, governar en el sentit i amb l'orientació que havia

permès que se li votés la investidura el passat mes de gener.

En la nostra intervenció davant aquest Consell General el dia 5 d'abril, vam insistir en la urgent necessitat que el Govern i el seu Grup Parlamentari fessin un esforç per establir i consolidar ponts de diàleg amb els grups parlamentaris que li havien votat la investidura.

Demanàvem una actitud més dialogant amb la finalitat de cercar consensos i pactar polítiques.

Dissortadament vam predicar en el desert i el pacte d'investidura es va trencar el dia 19 de maig.

El Cap de Govern ens recordava ahir que durant el mes de juny ell i el seu Grup Parlamentari van intentar un pacte nacional, obert tant a Nova Democràcia i Iniciativa Democràtica Nacional com als tres altres grups parlamentaris que no havien votat la investidura.

Deia també, que no havia obtingut resposta a aquella demanda.

Això no és així, al menys, pel que fa referència al nostre Grup Parlamentari i —pel que he sentit abans en l'intervenció del President de Coalició Nacional Andorrana— tampoc en relació a d'altres. El dia 14 de juliol, aquí, a Casa de la Vall, a quarts de set de la tarda, el Conseller Jordi Cinca i jo mateix vam manifestar al President i al Vice-president del Grup Parlamentari de l'Agrupament Nacional Democràtic, Srs. Ladislau Baró i Jordi Torres, que per part nostra no ens semblava adient, en aquell moment, entrar a participar en el Govern.

Però també vam dir-los que estàvem disposats a pactar el Projecte de pressupost per a l'any 1995 i les lleis d'acompanyament en matèria tributària que consideràvem, aleshores, i considerem avui, indispensables per aconseguir l'equilibri pressupostari i per relançar l'economia.

Precisarem també, per als cronistes del futur ja que ens heu advertit que la història ens jutjarà, que de l'intent d'aquests darrers dies de bastir, a correuita i en mig de la improvisació, un pacte nacional, el nostre Grup Parlamentari n'ha estat exclòs.

No ens hi vàreu convidar i en volem deixar constància. Res més.

Les rondes de converses amb els grups parlamentaris no han demostrat, pensem nosaltres, cap voluntat concreta d'entrar en la lògica constitucional i política que obliga un govern minoritari a plantejar-se acords estables amb altres grups representats al Consell General.

Per la nostra part, havíem manifestat ja aquesta posició al Cap de Govern i al Ministre de la Presidència el dia 14 de setembre i la vam reiterar públicament, en una

declaració política formulada en iniciar-se aquest segon període de sessions del Consell General, el dia 27 de setembre de 1994.

Aplicant una concepció contrària a aquest plantejament polític, el Govern ha entrat a tràmit el Projecte de Pressupost per al 1995 sense haver-ne negociat abans cap capítol ni concepte.

Tampoc no ens va facilitar, com havíem demanat reiteradament, els continguts que ara planteja la qüestió de confiança, de les lleis de creació de noves fonts d'ingressos que Nova Democràcia estava disposada a discutir i negociar.

Considerem que una situació com la que s'està donant des del passat mes de maig pot, efectivament, perjudicar la recuperació econòmica. En aquestes circumstàncies, malament se'ns pot demanar de continuar assegurant l'estabilitat d'un govern que ha volgut actuar sistemàticament d'esquena al Consell General.

El nostre vot positiu a la investidura estava basat en la capacitat que tingués el nou Govern de generar il·lusió i confiança en tots els àmbits de la societat andorrana, amb especial incidència en els sectors econòmics i en la pròpia Administració.

Diem el dia 19 de gener que ens faria il·lusió que la futura acció de govern fos eficaç i de qualitat, que ens permetés administrar la recuperació econòmica.

I, Sr. Cap de Govern, malgrat el que ens deia ahir en el seu discurs, no és incompatible generar il·lusió i explicar la veritat als ciutadans.

La capacitat per generar il·lusió i traslladar al ciutadà la credibilitat d'unes mesures econòmiques es posa de manifest des de la seriositat en la gestió diària i des del rigor en l'administració de les finances públiques.

Contràriament al que vol fer creure, el problema no rau en què els andorrans vulguem o no vulguem impostos. Aquest discurs ja el va utilitzar en la seva dimissió de l'any 1984.

Deu anys després som en un sistema parlamentari i vostè, amb la seva particular manera d'entendre el diàleg polític, ha demostrat que no pot establir una bona relació entre el Parlament i el Govern.

Tampoc, contràriament al que ens deia ahir, cal contraposar els simples gestors als homes d'estat. Cal un govern que busqui un equilibri entre la feina del dia a dia i els projectes a llarg termini.

La renovació de confiança que ens demana es vol fonamentar en un programa d'actuació que, en línies generals, ja ens fou presentat el passat mes de gener.

Però el problema avui rau en el fet que d'ençà la investidura, el Govern no s'ha ajustat a diferents compromisos que nosaltres consideràvem cabdals ni tampoc —i això avui, en el debat que ens ocupa, és el més important— ha demostrat que pugui o vulgui tirar-los endavant.

Pel que fa a la qüestió de l'habitatge, les actes d'aquest Consell deixen constància que el dia 19 de maig, durant el debat de les esmenes al pressupost d'enguany, vam dir a l'AND que si no els agradava la nostra proposta, estàvem disposats a examinar propostes alternatives que permetessin realment tirar endavant el Pla d'accés al primer habitatge.

Ja n'hi ha prou de pretendre situar-nos en una proposta tancada quan hem estat i estem oberts a qualsevol proposta que permetés arribar a l'objectiu polític traçat: afavorir l'accés al primer habitatge pels joves andorrans.

Ahir, ens deia el Cap de Govern que l'opció triada, la de l'homologació com a fons públics dels crèdits bancaris destinats al primer habitatge era una solució.

Els nombrosos ciutadans que han acudit a les oficines de les entitats bancàries han pogut constatar que no era cap solució perquè la banca es refusa a aplicar aquell Decret.

Ens dèieu també ahir, que el Govern ha fet ja el necessari per tal que aquest programa es dugui efectivament a terme en les condicions establertes pel Decret de data 22 d'agost d'enguany. Però, també ahir, ens assabentàvem llegint la premsa que l'Agrupació de Bancs d'Andorra es mantenia en la seva decisió de no iniciar la concessió de crèdits privilegiats a l'habitatge.

Per tant hem de preguntar: a qui ens hem de creure?

Una altra vegada els fets no s'adiuen amb els vostres discursos.

Deu mesos després de la investidura el panorama és preocupant, el Govern es troba clarament confrontat amb les entitats bancàries i, des de fa una setmana, també amb els comuns.

L'Administració general es troba sotmesa a una veritable desmoralització, sense motivació ni orientació clara, i l'Edifici Administratiu ha estat ocupat per una legió d'assessors ministerials vinguts del Sud, amb sous astronòmics com a contrapartida a dedicacions a dosis homeopàtiques.

La condició prèvia per dur a terme la necessària reforma de l'estructura de les finances públiques és la introducció d'una veritable rigorositat en la gestió dels departaments ministerials.

I no es pot seriosament afirmar que es fa un "... esforç de contenció de la despesa de funcionament..." quan el Govern ha fet contractacions tan espectaculars com la de l'assessor del Ministre d'Economia que té un contracte signat en data 31 de març de 1994 amb una retribució mensual de vuit-centes mil pessetes.

I podríem parlar, també, del pletòric equip directiu del Ministeri de Sanitat que ha multiplicat per quatre la despesa en retribucions.

Com també és curiós que en el mateix moment que llegim a un diari de Barcelona la gran preocupació del nostre Cap de Govern per les sortides professionals dels joves andorrans, descobrim que el Govern ha contractat, directament a Barcelona, la gestió del nou servei de medecina legal pel mòdic preu de tretze a quinze milions de pessetes per tot l'any vinent, 1995.

Tothom entendrà que no és pas únicament per aquestes actuacions que hem decidit retirar el suport al Govern.

Es tracta només d'uns quants exemples, públics però no prou coneguts, que les paraules i els discursos del Govern no s'adeqüen amb els fets i les actuacions.

Hem decidit retirar el nostre suport al Govern perquè el sistema parlamentari vol que un govern minoritari estableixi els acords polítics amb els seus aliats d'investidura abans i no pas després de la presentació dels projectes de llei.

El Cap de Govern sap prou bé que en qualsevol país democràtic en que un govern minoritari disposi d'un suport parlamentari sense participació en l'executiu, els projectes de pressupostos de l'estat es negocien i es pacten abans de la presentació i no es posa als grups parlamentaris que fan possible el manteniment del govern en la gens raonable situació d'haver de votar, si us plau/per força, un text adoptat unilateralment pel govern.

Aquí i no pas en altres i suposades segones o terceres intencions es troba el nus de la qüestió.

D'igual manera convé que quedi constància que el nostre Grup Parlamentari estava, i està encara avui, disposat a donar suport a l'adopció d'un paquet de mesures legislatives que permetin crear nous ingressos per a les finances públiques.

Però mai es podia plantejar el debat en termes de submissió pretenent que primer ens calia donar un vot favorable a la globalitat del pressupost, no negociat prèviament, per poder, després, conèixer els projectes de llei que finalment ara ens han estat exposats.

No es tracta, doncs, d'un problema de persones sinó d'actuació política.

El mateix Consell General que us va votar la investidura el dia 19 de gener us refusa avui la confiança que li demaneu. Som en un sistema constitucional i els mecanismes del Coprincipat parlamentari permeten resoldre la situació sense fer dramàtiques crides a la inestabilitat.

Vostè ha assumit la seva responsabilitat plantejant la qüestió de confiança.

Nosaltres assumim la nostra responsabilitat respectant i complint el compromís contrets amb els nostres electors i us refusen la confiança.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula al Sr. Marc Forné, pel Grup Lliberal.

El M.I. Sr. Marc Forné:

Gràcies, Sr. Síndic.

El Grup Parlamentari Lliberal agraeix al Sr. Cap de Govern que hagi optat per presentar una qüestió de confiança que, en les actuals circumstàncies, serà la forma menys traumàtica de començar a resoldre una crisi.

El resultat que donarà la votació serà negatiu, tal com s'ha anunciat per part de tots els grups que han intervingut abans de nosaltres. Als vots negatius ja anunciats s'hi hauran d'afegir els nostres cinc, cosa que no pot sorprendre a ningú.

Analitzant el contingut del seu discurs d'ahir en la seva part de més pes polític, ens trobem amb que la primera referència sobre l'actitud dels altres grups del Consell General és la que els classifica entre un grup del suport expectant, un altre del ni suport ni no suport i un darrer de l'hostilitat sense alternativa, sense dir quins són. Ja li explicarem més endavant que nosaltres no ens considerem alludits per cap d'aquestes categories.

Aquesta i les frases que segueixen marquen el to de la resta de la seva explicació. A continuació parla d'escomeses al Govern i d'atacs a la seva persona repetint que ningú no s'ha volgut implicar en la tasca de govern al seu costat. Té raó en això darrer: al seu costat no hi ha tingut mai ni tant sols els seus socis eventuals de legislatura i, en canvi, al costat de varies de les seves propostes de llei hi ha tingut el nostre treball a les comissions per millorar-les i els nostres vots per aprovar-les. I en això no hem fet res més que complir amb el compromís que jo mateix li vaig anunciar el dia abans de la seva investidura. Aquell dia els lliberals vam presentar un candidat i un programa alternatiu.

Per això nosaltres no formem part de la suposada coalició del NO que vostè invoca, perquè, a més a més, també ha de reconèixer que la majoria de les seves propostes legislatives les hem votat positivament.

L'acusació que ens fa a tots d'haver personalitzat els problemes es gira contra vostè, ja que malgrat no creure's que vostè pugui ser el problema, el seu grup podia haver optat per una solució a l'anglesa, és a dir substituir un candidat per un altre del mateix origen si realment volien pensar en la governabilitat. Així ho vam estar demanant abans, durant i després del començament de la legislatura. No han volgut intentar-ho, i s'ha de reconèixer que la fidelitat personal dels vuit Consellers del seu Grup els honora. Llàstima que ara el resultat és pitjor per la forma com es resoldrà la crisi.

Després de dir que cal proposar el debat dels projectes per saber si hi ha plantejaments alternatius realistes i creïbles, si hi ha majories alternatives sòlides i durables, i si hi ha persones en disposició de governar, s'erigeix vostè immediatament en jutge: no creu ni en altres solucions que no siguin les seves (que mai no ha pogut arribar a aplicar) ni en majories que no siguin la precària que ara s'ha trencat, ni en ningú més que pugui ser candidat.

Segons el seu raonament a Andorra només hi ha les solucions seves, només hi ha una possible majoria al voltant del seu Grup i ningú més que vostè per encapçalar un Govern. Deixi'ns creure, modestament, que es pot estructurar una majoria en base a les idees comunes al seu Grup, al nostre Grup i als altres, amb l'afegit de les idees noves de cadascun que puguin formar part d'un programa. I permeti'ns també tenir la gosadia de confiar en nosaltres mateixos.

Perquè al marge de la coincidència en determinades solucions que ja es posava de manifest en els nostres respectius programes, la qüestió és la confiança en el mètode per portar-les a la pràctica i fer-les possibles.

La seva constant preocupació ha estat, i és, la d'incrementar els ingressos de l'estat a base d'aplicar noves figures impositives. En canvi el programa amb el qual va ser elegit proposava abans de parlar de nous impostos, tot un seguit de mesures que augmentessin els ingressos de manera directa i induïda. S'havien de posar en pràctica mitjançant lleis i després es faria balanç per saber si el resultat era suficient.

La Llei de marques, primera de les promeses, només ha arribat al Consell General aquest mes de novembre i els darrers dies s'ha desfermat una carrera contra-rellotge per presentar varis projectes de llei, amb el complement de decrets i decisions tan precipitats que han donat la impressió d'ésser un intent de justificar en

pocs dies l'aïllament creixent, un diàleg impossibilitat i, en alguna d'elles, una poc dissimulada vindicta de darrera hora.

Hi ha hagut un capgirament del calendari anunciat pel seu programa i ja va començar al seu mateix discurs d'investidura. Es a dir, que un cop obtinguda la confiança dels electors amb un programa moderat, la seva primera dedicació va ser erigir-se en el paladí dels impostos. Una bona part de la seva reiterativa proclama a favor dels impostos ha anat generosament alimentant en brillants idees els confegidors de titulars dels diaris dels estats veïns, precisament aquells en els quals menys s'hauria de sentir parlar d'Andorra en termes de pressió fiscal, de crisi de finances, etc.

També l'endevina quan ha dit algun cop que els comuns li han agafat el 90% de les seves figures impositives per aplicar-les ells. Però la diferència és molt important en la forma: ho han fet amb discreció i les han anat aplicant efectivament.

Generalment, els polítics que es posen a governar solen fer menys del que havien promès, per moltes circumstàncies, però la seva tàctica (només en el tema dels impostos) és la contrària: comprometem-nos a poques coses i després ja ho sentiran passar.

Fent referència a les seves propostes de política econòmica i financera no podem compartir el passatge del seu discurs en el qual s'erigeix com l'abanderat de les finances públiques, com l'home que ha introduït la racionalització i la bona gestió en el sector públic d'aquest país. Hauríem de ser tots plegats més humils a l'hora d'acceptar les pròpies responsabilitats i la part al·lícuota de culpa en la situació actual.

Des de 1990 l'evolució de les finances públiques d'aquest país no és, precisament, un exemple de bona gestió. Més aviat, al contrari, durant aquest període s'ha anat agreujant de manera imparable el deteriorament dels recursos de l'estat.

A partir d'ara es tractarà d'intentar reflexionar tots plegats sobre les possibles alternatives de futur d'aquest país, no de tirar-nos els plats els uns als altres amb allò que ja forma part de la història i que, per tant, és inamovible, intentant centrar-nos en el futur, no caiguent en la temptació de ressuscitar vells fantasmes del passat.

L'obsessió pel passat deixem-la per Nova Democràcia: al llarg del que portem de legislatura ja hem tingut l'ocasió tots plegats de constatar repetides vegades com els preocupa el passat dels altres. Potser, una vegada més, per intentar justificar la manca de coherència que ens ha portat a aquesta situació de crisi prematura.

Parlem doncs de futur; i el futur immediat en matèria financera és el seu Projecte de pressupost per 1995.

En el discurs d'ahir vostè afirmava que l'esforç de contenció era la pedra de toc al voltant de la qual havia elaborat el Projecte de pressupost per 1995. Si és així, constatem que el resultat aconseguit no és massa encoratjador.

Es pot qualificar com a pressupost de contenció un Projecte de pressupost que contempla un increment de les despeses de personal superior al 17% i un augment de la despesa de béns corrents de més d'un 12%?

Si l'esforç de racionalització dóna com a resultat un increment superior a l'11% de les despeses recurrents; permeti'ns de dir-li que aquest és un resultat ben pobre.

Encara queda molt a fer en el camp de la política pressupostària; en la definició de sistemes de finançament de les diferents administracions de manera realista i ajustada a les necessitats del país. En aquest aspecte només li donem la raó quan coincidim amb vostè en dir que la situació permet una parèntesi prudent que faci possible un debat parlamentari i també la participació dels ciutadans a través dels diferents sectors implicats.

Ens hem de prendre seriosament el seu advertiment de la inoportunitat de les majories i els governs muntats a darrera hora... Aquell advertiment es basa, efectivament, en la experiència, però més concretament en la seva experiència perquè digui'm sinó de quina manera es va muntar cadascuna de les seves majories les quatre vegades que ha estat elegit Cap de Govern. I sense que m'ho digui, tots tenim ben present de quina manera han acabat les quatre majories de què ha gaudit. En aquest sentit li hem d'acceptar una part de l'advertiment, però amb el matís que un dels serveis que haurà fet al país aquesta darrera vegada haurà estat demostrar al seu successor allò que ha de fer, si vol durar una mica més en el càrrec pel bé d'Andorra: actuar sense estar convençut de tenir sempre tota la raó, sortir de l'òlimp governamental i obrir-se al diàleg no solament amb els grups parlamentaris, sinó també amb els comuns, amb les entitats i amb els sectors econòmics i socials del país; i anar a aquest diàleg amb actituds més positives.

Cultura del pacte, en resum, com a base de l'essència andorrana confirmada ja en els Pariatges i reeditada en la Constitució...

En canvi no podem admetre la seva premonició fatalista quan diu: "...si la qüestió de confiança no ha de prosperar l'estabilitat d'aquesta legislatura es podria

veure compromesa seriosament". Volent dir que sense vostè no hi tenim res a fer ni nosaltres ni els parlamentaris del seu grup ni ningú més. La garantia d'estabilitat, doncs, és una sola persona...un sol grup i unes úniques idees. La temptació de qualificar això de providencialisme cregui'm que és molt gran!

La pregunta, arribats a aquest punt, és: a qui es pot acusar de personalisme?

Per altra part, en el fons, un dels seus problemes externs aquesta vegada ha estat que es va preferir una majoria coixa a un pacte d'estat que nosaltres proposàvem i seguim creient que és el millor. La conseqüència ha estat un matrimoni de conveniència fet amb excessives reserves mentals per les tres bandes. Unes reserves que, de fet no eren ni tant sols mentals, sinó clarament explícites en el comentari al seu discurs d'investidura fet pels dos altres grups que li van donar suport. Ja vam dir llavors que hom podia dubtar, vist de fora estant, sobre qui era el que obtenia la investidura, quins eren els qui li donaven els vots i on era l'oposició: a dins o a fora de la seva majoria?

A nosaltres no ens pot acusar d'haver-lo sotmès a una àcida crítica des del dia de la investidura. Si es tornés a llegir, especialment el meu discurs del 18 de gener i les posteriors intervencions del nostre Grup no cauria en l'error d'atribuir-nos a nosaltres allò sobre el què ja el vam advertir.

Nosaltres, els lliberals, no hem volgut aquesta crisi, ni l'hem causat ni l'hem facilitat. Ha arribat per allà on era anunciada el primer dia i no se'ns pot incloure entre els causants de cap inestabilitat. N'hi ha que ja es rentaven les mans el mateix dia de votar-lo i ara assistim a l'espectacle dels greuges d'anada i tornada, cosa que, comptat i debatut, interessa ben poc als ciutadans i només servirà per a recordar-ho en períodes electorals. No tenim cap responsabilitat en la crisi, però sí que hem d'assumir-ne la nostra quota de solució i ho farem, no ho dubti i, sobretot, que no ho dubti el país.

I si ho hem de fer voldríem poder-ho portar a terme comptant amb una majoria més solida que la que ha hagut de tenir el seu Govern. Una majoria en la qual, de manera natural, hi hauria d'haver també els vuit Consellers de l'AND i això ho podem repetir ara, després d'haver-ho dit al gener, perquè el treball parlamentari conjunt ha posat en evidència allò que ja podia reconèixer llavors qualsevol que no estès encogat o no fos ostatge d'etiquetes polítiques intencionades: que entre l'AND i els lliberals les diferències són prou superables com per a permetre un nucli d'estabilitat a prova de càlculs electoralistes. Una majoria, finalment, que hauria d'estar oberta, d'una o altra forma, a tots els grups del Consell General per tal d'acabar de manera

pactada el desenvolupament de la Constitució, millor fins i tot de com es va començar a fer aquesta: sense exclusions. Fer-ho partint de la unitat dels andorrans, amb l'objectiu del gran futur d'aquest país que serà el que les actuals generacions de responsables polítics vulguin fer-ne.

Tot el llarg balanç de l'activitat del Govern durant aquests deu mesos podia incloure la referència a la col·laboració dels grups parlamentaris com el nostre en moltes realitzacions. Però també mereix una continuació sense entrebancs ni trasbalsos polítics insalvables. Per això ens sembla un deure d'equitat manifestar que s'ha d'agrair als membres del Govern la seva dedicació a la tasca pública en unes condicions que, com s'ha vist, no eren les millors per a ells.

A Andorra s'hauria de procurar no malmetre els treballs interromputs i anar consolidant una continuïtat en la gestió corrent del treball de governar.

Aquell reconeixement comença, és clar, pel propi Sr. Oscar Ribas que amb persistència digna de millor resultat, s'ha posat repetidament al servei del seu país i ha marcat algunes fites històriques que ningú no li podrà regatejar mai.

S'obre una nova etapa en l'esdevenidor andorrà i vull creure que s'obre sense tancar-ne cap del tot, perquè així és com aquesta terra ha anat avançant al llarg dels segles: amb els peus ben afermats sobre la petita realitat física d'Andorra, amb el cor profundament agraït al llegat que hem rebut dels andorrans de sempre i amb els ulls i el cap mirant els cims que ens marquen alhora els nostres límits i les nostres enormes possibilitats, quasi la nostra obligació de seguir sent un oasi de pau, de diàleg i de concòrdia.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula al Sr. Ladislau Baró, per l'Agrupament Nacional Democràtic.

El M.I. Sr. Ladislau Baró:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, transcorreguts deu mesos de legislatura, i amb independència de la necessitat d'encarar tot un seguit de mesures en matèria de política econòmica i pressupostària molt necessàries pel país, el clima polític s'ha enrarit molt intensament, tot florint una important crisi política les llavors de la qual ja feia temps que havien estat sembrades. Ens sembla interessant avui oferir

unes pistes d'interpretació que poden ajudar a explicar la situació present.

Quan es van lligar els pactes d'investidura i de legislatura els nostres aliats van optar per no formar part del Govern i limitar-se a recolzar-lo, des del Parlament, a canvi de determinats compromisos programàtics (segons el nostre criteri avui ja parcialment complerts). I aquesta, entenem nosaltres que era una opció perfectament lícita però que en certa forma composava un preludi a la posterior simfonia de la inestabilitat, doncs la majoria relativa de la que disposava l'Agrupament Nacional Democràtic era molt lluny de la majoria absoluta que requeria un govern sòlid.

Així, únicament els vuit Consellers Generals del nostre Grup parlamentari decidien implicar-se a governar. Feina certament difícil doncs s'havia traslladat bona part de la tensió política de la legislatura a la consecució d'uns pactes entre parts clarament desequilibrades pel que fa al grau d'implicació en les feines de govern: una part, assumia la responsabilitat i el desgast de governar, mentre que les altres parts es limitaven a funcions d'arbitratge, vigilància i recaptació. Són força alliçonadores en aquest sentit les paraules que es van poder llegir a la premsa, ja fa uns dies, pronunciades per un dels socis d'investidura indicant als electors que havia arribat l'hora d'anar a cobrar el vot emés el dia 19 de gener de 1994. Una felix metàfora mercantil que explicava tota una actitud política.

Feina difícil, com deiem, la de governar des d'una majoria relativa força reduïda, amb recolzaments parlamentaris externs que, tot s'ha de dir, de vegades arribaven de les files de l'oposició. Feina que vam intuir més pròpia de titans un cop vam comprovar des de la mateixa sessió d'investidura que algú es dedicava a regar amb devoció les llavors ja sembrades de la inestabilitat. En efecte, ben aviat vam constatar que en el diccionari d'una de les parts amb les que havíem pactat l'estabilitat del Govern i de la legislatura, la paraula recolzar tenia una definició ben curiosa: exigir el compliment concret d'uns pactes genèrics en base als desitjos unilaterals del grup suposadament recolzador, embolcallant l'esmentada exigència amb una retòrica gens amable, al contrari, hostil i de combat.

Qui ha tingut tant insòlita actitud, havia format part, abans de les darreres eleccions, de la plataforma de la qual en va sorgir l'Agrupament Nacional Democràtic. Qui ha mantingut tant curiós comportament va decidir concórrer a les eleccions sense integrar-se a la nostra formació, cosa ben lícita, naturalment, i va considerar unilateralment que des del moment del seu comiat la nostra força política, com per encantament, havia deixat de ser una coalició de progrés per passar a ser una penya de polítics únicament preocupats pel reparti-

ment de cadires. Qui ha perseverat en tant complexa activitat ha anat expressant, des de la darrera precampanya electoral, una necessitat d'autoafirmació basada en la constant confrontació amb la nostra força política.

Ignorem si existeix relació causal entre tan peculiar forma de recolzar un govern, tot depredant-lo, i les esmentades vicissituds electorals. Nosaltres únicament volem aquí deixar constància de determinades actituds per tal que els ciutadans es puguin formar una opinió de la situació política actual.

D'altra banda, i continuant aquest breu recull històric, cal remarcar que un cop constatada, cap a finals del primer període de sessions, la pèrdua d'eficàcia dels pactes de legislatura i d'investidura, l'Agrupament Nacional Democràtic va proposar a totes les forces polítiques del Parlament la consecució d'un pacte nacional, proposta que va ser acollida amb un cert recel per part dels nostres socis i amb un notable entusiasme per part de la resta de grups del Consell General, amb els quals ben aviat vam trobar determinats punts de confluència programàtica, alhora que col·lisionavem frontalment i de forma irreversible amb la seva reiterada i excessiva focalització, en termes negatius, del debat polític en la persona de l'actual Cap de Govern.

Feta aquesta breu passejada per alguns dels acontereiments que han pautat el funcionament de la legislatura, cal reconèixer que el manteniment dels mateixos paràmetres de controversia política en l'actual període de sessions ha conduït a l'actual situació de crisi política. Uns grups s'han entestat en els seus esforços per reduir el debat polític a una qüestió de persones i els altres grups han estat constants en desenvolupar una particularíssima concepció de l'estabilitat i la governabilitat fent públic el que defacto ja es feia en molts moments: no donar suport al Govern. Tan particular es la línia de treball en el camp de la teoria de l'estabilització política desenvolupada per aquells grups que fins i tot semblen disposats a propiciar —estan disposats efectivament a propiciar— la caiguda del Govern que inicialment havien de recolzar sense tenir, almenys que se sàpiga pel moment, una alternativa preparada.

Dins aquest context polític recargolat —diabòlicament recargolat— el Govern ha considerat oportú demanar la confiança al Parlament. Decisió valenta i clarificadora vinculada tant a l'elevat nivell d'incertesa política que patim com a la presentació d'un important paquet de mesures de política pressupostària i econòmica que el nostre Grup comparteix plenament i que l'estabilització econòmica del nostre país requereix urgentment. Nosaltres confiem en el programa de Govern d'Oscar Ribas i confiem en el Cap de Govern i en el seu equip, als que volem felicitar aquí públicament per la feina

feta, en circumstàncies gens fàcils, de cara al bon govern del país.

Finalment, convé remarcar que el nostre Grup Parlamentari continuarà treballant per l'estabilitat política del país, intentant corregir els errors que, ben segur n'hem comés, però perseverant alhora en la defensa tant dels punts essencials del nostre programa com dels valors del diàleg i del consens tant necessaris en la vida política.

Moltes gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passarem a la votació de la qüestió de confiança. Sí, és sí a la qüestió de confiança. No, és no a la qüestió de confiança.

Votació:

M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa: SI

M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé: SI

M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona: NO

M.I. Sr. Jordi Torres Alís: SI

M.I. Sr. Joan Travesset Grau: SI

M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer: NO

M.I. Sr. Miquel Aleix Areny: SI

M.I. Sr. Josep Areny Fité: NO

M.I. Sr. Modest Baró Moles: NO

M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà: SI

M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany: NO

M.I. Sr. Enric Casadevall Medrano: NO

M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert: NO

M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet: NO

M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos: NO

M.I. Sr. Josep Dalleres Codina: SI

M.I. Sr. Simó Duró Coma: NO

M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols: NO

M.I. Sr. Marc Forné Molné: NO

M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell: NO

M.I. Sr. Antoni Martí Petit: NO

M.I. Sr. Manuel Mas Ribó: NO

M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora: NO

M.I. Sr. Pere Moles Aristot: NO

M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron: NO

M.I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons: NO

M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté: NO

M.I. Sr. Josep Anton Ribes Roca: SI

El M.I. Sr. Síndic General:

Recompte? Sra. Secretaria de Sindicatura.

La M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Sí, Sr. Síndic.

Sobre 28 vots emesos: 8 Sí. 20 No.

El M.I. Sr. Síndic General:

Doncs, és denegada la qüestió de confiança.

Sr. Cap de Govern?

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Em plau notificar a la Cambra que des d'aquest moment el Govern es considera en funcions, i formalitzaré la dimissió tot seguit acabada aquesta sessió.

El M.I. Sr. Síndic General:

S'aixeca la sessió.

(Són les 17h25)